

ΔΕΛΤΙΟ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ

Β

ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ

ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ,
ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

4

διεθνισμός ν/ς εθνικισμός

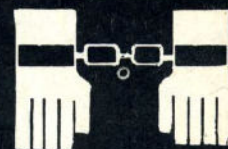
8

το ανεξάρτητο
εργατικό πρόγραμμα

14

ο κωδικός βιομηχανικών σχέσεων

12

σ.ν. εδεν: κρίση
ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΑΝΑΦΟΡΑ

19

ΠΑΙΔΕΙΑ: (ΣΗΜΕΙΩΜΑ)

6

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ
ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΙ ΑΓΩΝΕΣ

2

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΒΙΒΛΙΩΝ

23

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι εργάτες βρίσκονται σήμερα αντιμέτωποι με μια σειρά από οξυμένα προβλήματα όπως τα χαμηλά μεροκατάτα, ασχημες συνθήκες δουλειας και εμπόδια στη συνδικαλιστική τους οργανωση.

Η αντιμετώπιση όμως που έχουν Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι εργάτες για την επίλυση των προβλημάτων τους, είναι κατ'εξοχή διαφορετική και δείχνει τη σταθερή του εργατικού κινήματος και για τις δύο περιπτώσεις.

Αυτή η αντιμετώπιση φαίνεται πιο καθαρά όταν δούμε τα προβλήματα και τους αγώνες των εργατών από πιο κοντά.

τουρκοκυπριοι εργάτες

Οι Τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι ξεπερνώντας τα συνθήματα της αρχουσας τάξης, για "εθνικούς κινδύνους" και εθνικά συμφέροντα διεκδικούν με απεργίες και διαδηλώσεις τα αιτήματά τους. Οί διεκδικήσεις τους αφορούν πιο ψηλά μεροκατάτα, καλύτερες συνθήκες δουλειας, το δικαίωμα της συνδικαλιστικής οργανωσης. Στον αγώνα τους αυτοί οι Τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι, από τους δημοσίους υπαλλήλους μέχρι τους εργάτες σε διάφορες βιομηχανικές μονάδες, βρίσκονται αντιμέτωποι με την αστυνομία και το στρατό.

Όμως το γεγονός ότι από το καλοκαίρι του '77 -κι ακόμη πιο πριν- μέχρι τώρα έχουν κατεβεί σε αλληπαλλήλες απεργίες και διαδηλώσεις, ανεξάρτητα από τη τρομοκρατία του Ντεκας και της αστυνομίας δείχνει την αποφασιστικότητά τους. Και είναι μια αποφασιστικότητα για παλη και αγώνα, κάτω και από τις πιο αντίξοες συνθήκες, γιατί ο αγώνας⁴⁶ τη συμμετοχή όλων των εργατών είναι ο μόνος τρόπος για επίλυση των εργατικών προβλημάτων.

Ο αγώνας των Τουρκοκυπριων εργατων εχει παρει δυναμικο χαρακτηρα με πολιτικες προεκτασεις, που φετουν υπο αμφισβητηση το καθεστος του Ντεκας.

Η ανυψωση του εργατικού κινήματος των Τουρκοκυπριων φερνει τη πολιτική και ταξική συνειδητοποίηση των εργατών βαζοντας τη βάση για ένα επαναστατικό εργατικό κίνημα.

ΝΟ 3 ΓΕΝΑΡΗΣ - ΦΛΕΒΑΡΗΣ 1978

**ΔΕΛΤΙΟ
ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ**

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Τ.Κ. 5143 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Ελληνοκυπριοι εργάτες

Οι Τουρκοκυπριοί εργάτες έχοντας επιγνώση των ταξικών τους συμφερόντων και πως μόνο με τον δικό τους αγώνα θα κερδίσουν, έχουν κατεβεί σε μια δυναμική παλη. Αυτό είναι κάτι που δεν έχει συμβεί στον ίδιο βαθμό με τους Ελληνοκυπριούς εργάτες. Όχι πως αυτοί αντιμετώπιζουν λιγότερα προβλήματα, όμως η έλλειψη οποιασδήποτε δυναμικής καθοδήγησης από τους ηγέτες των συντεχνιών ή υπογραφή του κωδικά βιομηχανικών σχέσεων και κρούσεις για εθνικά συμφέροντα δυσκολεύουν τον αγώνα.

συνεργατισμός

Το πρόβλημα δημιουργίας συντεχνίας, από διευθυντές του Συνεργατισμού, και οι πιέσεις για να μπουν οι εργάτες σ' αυτές τις συντεχνίες είναι κάτι που υπάρχει από χρόνια. Οι συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ αποφάσισαν να αντιδράσουν, καλώντας τους εργάτες του Συνεργατισμού σε απεργία για τις 13 του Γενναρη. Όμως οι γραφειοκράτες των συντεχνιών αναστείλαν την απεργία προτού καν ρωτήσουν τους εργάτες. Έπειτα από παρέμβαση του Κυπριανού.

Δηλαδή παρ' όλο που το πρόβλημα είναι σοβαρό, οι συντεχνίες προσπαθούν να αναστείλουν οποιαδήποτε εργατική συμμετοχή για την επίλυση του. Οι ηγέτες των συντεχνιών προτιμούν τους εργάτες παθητικό δε χη των αποφάσεων τους, παρά δυναμικό παραγοντά σε εργατικούς αγώνες. Κι αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από το γεγονός ότι αποφασίζουν και αναστέλλουν απεργίες χωρίς να ρωτήσουν τους εργάτες.

κυβερνητικοί εργάτες

Και σ' αυτή τη περίπτωση η ηγεσία των συντεχνιών παίζει ένα ανασταλτικό ρόλο στην επίλυση των προβλημάτων των εργατών. Το πρόβλημα διαιωνίζεται εδώ κι έρρητο καιρό, γιατί η ηγεσία των συντεχνιών δεν προωθεί οποιοδήποτε δυναμικό αγώνα από τους ίδιους τους εργάτες. Προτιμά τις ατέρμονες διαπραγματεύσεις με τη κυβέρνηση, παρά τη δυναμική του απεργιακού αγώνα, που θα έκανε πιο εύκολη την επίλυση του προβλήματος.

οι απεργοί του ΛΥΚΟΣ

Από το 1974 οι εργάτες και εργατρίες του εργοστασίου αυτού διεκδικούν το 40ωρο.

Μετά από την αδιαλλαξία της εργοδοσίας και τις προτάσεις του Υπουργείου εργασίας, που ευνοούν την εργοδοσία, γιατί προτείνουν το 40ωρο για το 1979. Οι εργάτες κατέβηκαν σε απεργία. Κι άμεσα βρέθηκαν αντιμετωπί με την αστυνομία, που τους αμφισβήτησε το δικαίωμα της πικετοφορίας και πήρε στο δικαστήριο 3 εργάτες.

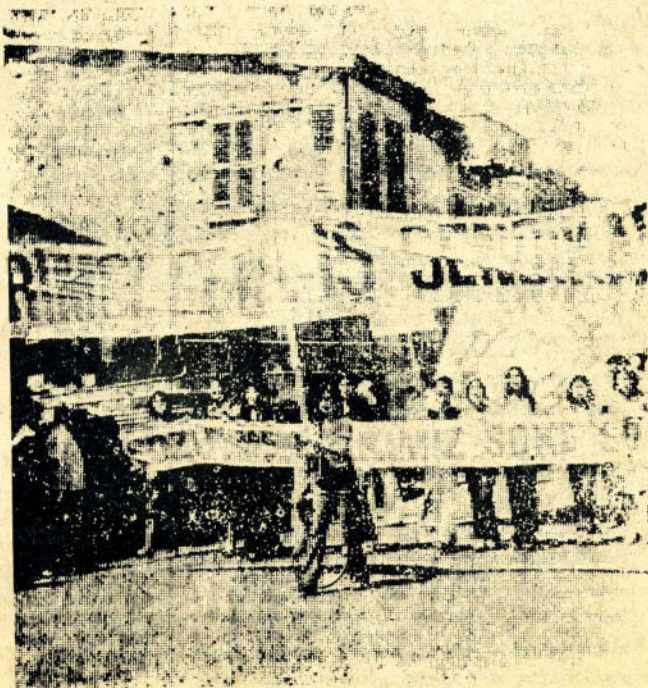
Η αστυνομία έδειξε το πραγματικό της πρόσωπο σαν προασπιστής των συμφερόντων της τάξης των κεφαλαιοκρατών.

Αυτό το γεγονός δείχνει επίσης ότι η κυβέρνηση που μιλά για "ενότητα" και "μη ταξικά συμφέροντα" είναι έτοιμη να χρησιμοποιήσει οποιοδήποτε βίαιο και προκλητικό μέσο για να κτυπήσει τους εργάτες, που διεκδικούν τα βασικά τους δικαιώματα.

Κι ο μόνος τρόπος αντιμετώπισης αυτής της κατάστασης είναι η ενότητα και η αποφασιστικότητα των ίδιων των εργατών και η αλληλεγγύη ανάμεσα στους εργάτες.

Οι απεργοί του ΛΥΚΟΣ. "Χαρη" στην επέμβαση της αστυνομίας και την γραφειοκρατία των συντεχνιών η απεργία εληξε χωρίς ουσιαστικά ωφελήματα.

Οι Τουρκοκυπριοί εργάτες διεκδικούν δυναμικά δικαιώματα τους. Η φωτογραφία δείχνει διαδήλωση για διεκδίκηση εργατικών αιτημάτων.

ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ, ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΓΕΝΙΚΑ

Ο μιλιταρισμός, ένα φαινόμενο που γνώρισε μεγάλη ανάπτυξη στον αιώνα μας και που στοίχησε δυο παγκόσμιους πολέμους εκατομύρια νεκρούς τραυματίες και ανάπηρους δεν είναι ένα φαινόμενο τυχαίο. Ήταν το αναπόφευκτο προϊόν του καπιταλισμού.

Ο ιμπεριαλισμός είναι το ανώτερο στάδιο της ανάπτυξης του καπιταλισμού και στο στάδιο αυτό επτάσε μόλις τον 20 αιώνα. Ο καπιταλισμός σε κεινή τη περίοδο αισθάνθηκε να ασφυκτιά στα στενά πλέσια των εθνικών κρατών που στη προηγούμενη εποχή του ήταν απαραίτητοι ο σχηματισμός τους για να μπορέσει να ανατρέψει την φεουδαρχία. Τεράστια κεφάλαια και βιομηχανίες αναπτύχθηκαν κάτω από το σύστημα του καπιταλισμού και η υδρογειος μοιράζεται ανάμεσα στους μεγιστάνες του κεφαλαίου είτε υπο μορφής ^{αποικιών} είτε με χίλιους δυο άλλους τρόπους εκμετάλευσης των ξένων χωρών. Αναπτύχθηκε η τάση των μονοπωλίων, ξένες χώρες κατακτήθηκαν για την επένδυση περισσών κεφαλαίων και για εξασφάλιση πρώτων υλών. Έτσι ο καπιταλισμός από παράγοντα πλούτου είχε περάσει στην ιμπεριαλιστική του φάση, σε παράγοντα βαρβαρότητας και καταπίεσης ολόκληρων λαών.

Εξετάζοντας ιστορικά τις μεταβολές του μιλιταρισμού μέσα από την εξέλιξη και τις κρίσεις του καπιταλισμού βλέπουμε ότι στη πρώτη φάση του καπιταλισμού ο πόλεμος αποτελούσε ένα απαραίτητο παράγοντα για την εξέλιξη της καπιταλιστικής οικονομίας. Εφ' όσον υπήρχαν χώρες εσωτερικά διασπασμένες ή μ' ένα κλειστό σύστημα φυσικής οικονομίας, πούπρεπε να καταργηθεί έπαιξε και ο μιλιταρισμός ένα "εθνικό", με καπιταλιστική έννοια ρολό.

Στη φάση όμως της καπιταλιστικής εξέλιξης και της κρίσης που φέρνει μέσα στα σπλάχνα - του το

ίδιο το σύστημα, παρατηρούμε μια μεταβολή στο μιλιταρισμό. Στη δεύτερη αυτή φάση βλέπουμε να έρχονται σε σύγκρουση όχι απ' τη μια μεριά χώρες καπιταλιστικές κι' απ' την άλλη χώρες με κλειστή φυσική οικονομία αλλά κράτη που οδηγούνται στη σύγκρουση ακριβώς λόγω της ομοιότητας της μεγάλης καπιταλιστικής εξέλιξης. Εκείνο που είναι χαρακτηριστικό σ' αυτή τη φάση είναι η ταυτόχρονη ανάπτυξη του μιλιταρισμού σε όλες τις χώρες και το αναπόφευκτο της επερχόμενης σύγκρουσης, ενώ είναι ακαθόριστο ποια η αφορμή και τα άμεσως ενδιαφερόμενα κράτη και ποιες δι' άμεσες περιστάσεις της έριδας. Μια τέτοια εξέλιξη όμως από την καπιταλιστική σκοπιά φαίνεται διαφορετικά: "Για την τάξη των καπιταλιστών, ο μιλιταρισμός είναι σήμερα απαραίτητος για τρεις λόγους, πρώτον σαν μέσο πάλης ανταγωνιστικών εθνικών συμφερόντων ενάντια σε άλλους έθνους, δεύτερον σαν σπουδαιότατος τομέας τοποθέτησης κεφαλαίων τόσο για το χρηματιστικό όσο και για το βιομηχανικό κεφάλαιο και τρίτον σαν όργανο ταξικής κυριαρχίας στο εσωτερικό, ενάντια στον εργαζόμενο λαό (Ρ. Λουξεμπουργκ "Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση Κεφ.4 σελ. 38) Και βλέπουμε την περίοδο αυτή να επισφραγίζεται με τους δυο μεγάλους ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Γι' αυτό μπορούμε να πούμε ότι, σ' αυτή την περίοδο ο Μιλιταρισμός έγινε από παράγοντα ανάπτυξης του καπιταλισμού, καπιταλιστική αρρώστια.

ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

Με το τέλος του Β' παγκόσμιου πολέμου και τις ήττες που δεχτήκε ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός με την ανατροπή του καπιταλισμού στη Κίνα, Αν. Ευρώπη και τα βαλκάνια βλέπουμε να υποχωρεί και να παραδίνει τη θέση του στον ανερχόμενο αμερικανικό ιμπεριαλισμό που μέσα στις δυο πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες κατάφερε να κατακτήσει τον τίτλο του κυρίαρχου και του παγκόσμιου χωροφύλακα των λυστρικών μονοπωλίων. Οι δυνατότητες όμως του αμερικανικού ιμπεριαλισμού ήταν από την αρχή περιορισμένες λόγω των επιτυχιών που είχε σημειώσει η επανάσταση, και θα ήταν αιομη πιο πολυ περιορισμένες αν οι ηγέστες των επαναστατικών λαϊκών κινήματων δεν τον είχαν διευκολύνει με την πολιτική της ταξικής συμφιλίωσης (Ελλάδα 1944-49, Βιετναμ 1956).

Στη φάση αυτή ο ιμπεριαλισμός παίρνει την μορφή αντεπαναστατικών πολέμων και ο μιλιταρισμός μορφοποιείται σε ένα τεράστιο αντεπαναστατικό πολυεθνικό στρατιωτικό συνασπισμό (ΝΑΤΟ) με πρωταρχικό στόχο να ελέγχει τη διάρρηξη επαναστατική πάλη της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων λαών, σε μια τελευταία προσπάθεια διατήρησης της κυριαρχίας του καπιταλισμού που ενώ έχει ήδη καταρρέσει σαν σύστημα διατηρείται άδομη σαν φάντασμα. Και δεν υπάρχει άλλος τρόπος να διατηρηθεί παρά, αυξάνοντας την εκμετάλευση και χρησιμοποιώντας τις πιο βάρβαρες μορφές καταπίεσης. Ο μιλιταρισμός και ο πόλεμος είναι σήμερα, μετά τις νέες ήττες του ιμπεριαλισμού (Βιετνάμ, Καμπότζη, Λάος, Αγκόλα, Πορτογαλλία, Ισπανία) για την τάξη των καπιταλιστών ακρότατο και απαραίτητος για να διατηρήσει την κυριαρχία της και να πνίξει το διαρκώς ανερχόμενο παγκόσμιο εργατικό κίνημα. Γι' αυτό και οι πόλεμοι είναι αναπόφευκτοι όσο καιρο θα συνεχίσει να διαβιώνει.

το καπιταλιστικό σύστημα.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

Μπροστά σε όλα αυτά μπαίνει το ζήτημα, ποια θα είναι η θέση της εργατικής τάξης απέναντι στα θέματα του πολέμου. Η εργατική τάξη σαν η μόνη τάξη που σηκώνει περισσότερο απ' όλους τ'άβαρα της στρατιωτικής θητείας, των εξοπλισμών και του πολέμου είναι η πρώτη που έχει το δικαίωμα για την έγκριση ή αποδοκιμασία ενός πολέμου. Ο πόλεμος δεν πρέπει να γίνεται παρα μόνο όταν και όσο καιρο οι εργαζόμενες μαζες θεωρούν τον πόλεμο δίκαιο και αναγκαίο και δίκαιος και αναγκαίος δεν μπορεί να είναι παρα ένας πόλεμος που κάνουν οι καταπιεσμένοι ενάντια στους καταπιεστές. Η έννοια της "υπεράσπισης της πατριδας" ή του "αμυντικού πολέμου" δεν μπορεί να βρει άλλη έκφραση παρα μόνο σ' αυτό, αφού οι "εργάτες δεν έχουν πατριδα" εκτός απο αυτή που κατάχτησαν με τον αγώνα της και την κυβερνουν οι ίδιοι. Πάνω στη θέση της εργατικής τάξης απέναντι στο πόλεμο αντιγράφουμε απο τις αποφάσεις του συνεδρίου της 1 Διεθνούς, που έγινε στις Βρυξέλλες το 1868:

"Πιστεύουμε ότι οι λαοί μπορούν απο τώρα κιόλας να περιορίσουν τον αριθμό των πολέμων αντιτιθέμενοι σ' αυτούς που τον κάνουν ή σ' αυτούς που τον κυρήσσουν. Στον αγώνα ενάντια στο милитарισμό διαθέτουμε ένα μόνο πρακτικό, θεμιτό και αμεσα εφαρμόσιμο. Το μέσο που διαθέτει η εργατική τάξη οφείλεται στο γεγονός ότι ολόκληρο το σώμα της κοινωνίας δεν θα μπορούσε να ζήσει αν η παραγωγή σταματούσε για ένα ωρισμένο διάστημα. Αρκει στους εργάτες να σταματήσουν να παράγουν για να κάνουν αδύνατες τις δεσποτικές και αυθαίρετες επιχειρήσεις της κυβέρνησης."

"Ένας τέτοιος πόλεμος σήμερα δεν είναι στη πραγματικότητα παρα ένας εμφύλιος πόλεμος, γιατί ένας πόλεμος όπου οι εργάτες και πολίτες μιας χώρας πολεμουν τους εργάτες και πολίτες μιας άλλης χώρας, δεν μπορεί να είναι παρα ένας πόλεμος ανάμεσα σ' αδέρφια και σε πολίτες" (Ζ. Φρεμοντ: Η πρώτη Διεθνής τομος 1, σελ.404) Αυτή είναι η θέση που πρέπει να κρατήσουν οι εργάτες απέναντι στον πόλεμο και ακόμη να χρησιμοποιουν όλα τα μέσα που διαθέτουν για να εμποδίζουν τις σωβινιστικές ορέξεις των κυρίαρχων τάξεων. Ακόμη, στα εργατικά κόμματα μπαίνει το καθήκον να συσφίγγουν τους δεσμούς - τους με τους προλετάριους όλων των χωρών και να εργάζονται ασταμάτητα για την εξάλειψη του καπιταλιστικού συστήματος. Ο μόνος τρόπος να σταματήσουν οι πολέμοι είναι η κατάργηση της ταξικής κοινωνίας, η ανατροπή του καπιταλισμού. Αυτό μόνο κατοχυρώνει τη παγκόσμια ειρήνη.

Ακόμη η εργατική τάξη μπορεί να εκμεταλλευτεί τους πολέμους κατα τέτοιο τρόπο ώστε, με τις ανακατατάξεις και τις ζημιώσεις που ο πόλεμος δημιουργεί στα κοινωνικά στρώματα να εξυπηρετήσουν την απελευθέρωση της εργατικής τάξης όπως έγινε για παράδειγμα με τις μαζικές μαχες και θυσίες των σοσιαλιστών εργατών και χωρικών της Ρωσίας και Πολωνίας που έγιναν για να εμποδίσουν τον πόλεμο που κήρυξε ο Τσαρισμός, για να δώσουν ένα τέλος και να κάνουν να αναβλύσει απο την κρίση η απελευθέρωση

του Ρώσικου προλεταριάτου και των λαών της Ρωσίας. Μια τέτοια θέση βγαίνει και μέσα απο την απόφαση για τον πόλεμο που ψηφίστηκε απο το διεθνές σοσιαλιστικό συνέδριο της Στουτγάρδης το 1907:

"Στη περίπτωση της απειλής ενός πολέμου, το καθήκον της εργατικής τάξης όλων των ενδιαφερόμενων χωρών, όπως και το καθήκον των αντιπροσώπων - της στα κοινοβούλια, είναι να κατεβάσουν όλες - τους τις δυνάμεις για να αποτρέψουν τον πόλεμο με όλα τα μέσα που τους φαίνονται πιο κατάλληλα και που ποικίλουν ανάλογα με την οξύτητα της πάλης των τάξεων και με τη γενική πολιτική κατάσταση.

Στην περίπτωση που παρ' όλ' αυτά εκραγεί ο πόλεμος έχουν καθήκον να αγωνιστούν για τον γρήγορο τερματισμό του και να χρησιμοποιήσουν με όλες - τους τις δυνάμεις την οικονομική και πολιτική κρίση που δημιουργήσει ο πόλεμος για να εξεγείρουν τα πιο πλατειά λαϊκά στρώματα και να επισπεύσουν την πτώση της καπιταλιστικής κυριαρχίας" (Ρ. Λούξεμπουργκ - Δενιν - Μάρτνφ).

Ακόμη ενάντια στο милитарισμό και τα βάρη των τεράστιων εξοπλισμών που πεφτουν πάντα στις πλάτες των εργαζομένων η εργατική τάξη πρέπει να αντιπροτίνει και να διεκδικεί αγωνιστικά το σύστημα της λαϊκής πολιτοφυλακής. Το σπουδαιότερο σ' αυτό το σύστημα είναι ότι οι άνθρωποι μπορούν να παίρνουν τα όπλα - τους στο σπίτι - τους και έτσι εξασφαλίζεται και η προστασία του τόπου απο ιμπεριαλιστικές και αντεπαναστατικές επιθέσεις αλλά αποφεύγεται και ο κίνδυνος της αυθαίρετης επέμβασης της στρατιωτικής ηγεσίας ενάντια στα δικαιώματα του λαού. Είναι γνωστό όμως ότι οι "επίσημοι υπερασπιστές της πατριδας" και οι καπιταλιστές δεν θέλουν ούτε ν' ακούσουν για το σύστημα άμυνας της πολιτοφυλακής για δυο κυρίως λόγους. α) Γιατι εκείνο που τους ενδιαφέρει πραγματικά δεν είναι τόσο η "υπεράσπιση της πατριδας" αλλά οι ιμπεριαλιστικοί και αντεπαναστατικοί πολέμοι (και είναι αλήθεια ότι τους είναι χρήστη η πολιτοφυλακή σε τέτοιους πολέμους) και β) γιατί φοβούνται να δώσουν όπλα στα χέρια του εργαζομένου λαού γιατί οι εκμεταλλευτές έχουν λερωμένη την συνείδηση - τους και τρέμουν μήπως τ' όπλα αυτά στραφούν μια μέρα ενάντια - τους.

ΚΥΠΡΟΣ

Ο πόλεμος του '74 και η απειλή ενός επικείμενου πολέμου που επισύουν οι κυρίαρχες τάξεις στην Κύπρο πάνω απο τα κεφάλαια των εργαζομένων και τ'ά μέτρα λιτότητας για λόγους "αμυντικής" θωράκισης κάνουν το ζήτημα του милитарισμού και του πολέμου επίκαιρο (Ελλάδα).

Με τ'ά συνθήματα της "εθνικής ενότητας" της "κοινωνικής ειρήνης" της "αμυντικής θωράκισης" και του "μακροχρόνιου αγώνα" η κυπριακή άρχουσα τάξη προετοιμάζει τον λαο για ένα πιθανό πόλεμο για την δήθεν ανάκτηση των εδαφών. Πολυ δύσκολα θα μπορούσαν να μας πείσουν ότι δεν θα ήταν και αυτός όπως και ο προηγούμενος του '74, προκατασκευασμένος για να επισφραγίσει την λύση που έχει γίνει ήδη αποδεκτή. Το να μας μιλούν όμως οι εκμεταλλευτές μας για τ'ά τ'ά ζητήματα το καταλαβαίνουμε, είναι

αναγκάσει για αυτούς για να διατηρήσουν την κυριαρχία - τους. Τό να χρησιμοποιούν όμως τα εργατικά και αριστερά κόμματα αυτή τη συνθηματολογία και να μας "προετοιμάζουν" για ένα πόλεμο από τον οποίο η εργατική τάξη δεν έχει τίποτα να κερδίσει, εκτός από δικαιολόγηση της εκμετάλλευσης αν δεν είναι προώσια των σοσιαλιστικών αρχών, τι άλλο μπορεί να είναι; Αν προσθέσουμε σ' αυτό και την συμμετοχή - τους ή την ανοχή - τους στην αντεργατική πολιτική τους κυβέρνηση και στα κτυπήματα που δέχεται η εργατική τάξη λόγω ακριβώς της πολιτικής της "ταξικής συνεργασίας" και της συνθηματολογίας για "εθνική ενότητα" τότε τα συμπεράσματα που βγαίνουν δεν είναι καθόλου ευχάριστα γι' αυτούς τους κυριούς που θέλουν να ονομάζονται σοσιαλιστές και κομμουνιστές.

Κι όλα αυτά σε μια περίοδο που το Τουρκοκυπριακό κίνημα βρίσκεται σε μια περίοδο ανόδου. Δεν είναι πολλές μέρες που στη κηδεία του Τουρκοκυπρίου Μουχαρεμ Οζντεμιρ, που δολοφονήθηκε από φασίστες, χιλιάδες Τουρκοκύπριοι φώναζαν "κατάρα στους φασίστες" "εξω οι γκρίζοι λύκοι". Αντί τα αριστερά κόμματα (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ) να συσφίξουν τους δεσμούς με το ανερχόμενο κίνημα των Τουρκοκυπρίων σε ένα ενιαίο ταξικό μέτωπο ενάντια στους ιμπεριαλιστές και σωβινιστές της Κύπρου της Τουρκίας και της Ελλάδας, για το γκρέμισμα του καπιταλισμού τη μονή εγγύηση για την εθνική και κοινωνική απελευθέρωση του τόπου, καλούν το λαό σε "εθνικοαπελευθερωτικό" αγώνα που δεν μπορεί παρά να έχει τη μορφή ενός εμφύλιου πολέμου απέναντι στ' αδέρφια - μας τους Τουρκοκυπρίους, που έχουν τα ίδια ταξικά συμφέροντα και αγωνίζονται ενάντια στον ίδιο ταξικό εχθρό.

Δεν είναι όμως καθόλου τυχαίο που τα ρεφορμιστικά αυτά κόμματα χρησιμοποιούν αυτή τη συνθηματολογία και παίρνουν αυτή τη θέση απέναντι στον ανερχόμενο κυπριακό καπιταλισμό. Και αν ο κυπριακός καπιταλισμός βγήκε από τον πόλεμο του '74 κερδισμένος και ενισχυμένος αυτό ωφείλεται στη πολιτική των ρεφορμιστών που βλέπουν μέσα στη στήριξη του καπιταλισμού το μόνο τρόπο διατήρησης του γραφειοκρατικού χαρακτήρα του κόμματος - των. Οι κύπριοι καπιταλιστές βγαίνοντας διπλά κερδισμένοι από τον πόλεμο

α) με τα μέτρα βοήθειας που τους παρέχει το αστικό κράτος (πληγές επιχειρήσεις, επιχορηγήσεις, δάνεια) και β) με τις στρατιές των ανέργων που δημιουργήθηκαν με την προσυγχροποίηση ενός μεγάλου μέρους του λαού· εξαπολύει καινούργιες επιθέσεις ενάντια στα δικαιώματα και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες του λαού (κώδικας βιομηχανικών σχέσεων - λιτότητας- καθήλωση ημερομισθίων). Μπροστά σ' όλα αυτά οι ρεφορμιστές δεν έχουν να αντιτάξουν τίποτα εκτός από το "εθνικό θέμα" και να γίνουν συνεργοί στις ήττες που δέχεται το κίνημα. Η απάντηση όμως του εργαζόμενου λαού και στους καπιταλιστές και ενάντια στους στηριχτές - τους μέσα στο εργατικό κίνημα θα είναι συντριπτική με κινητοποιήσεις, διαδηλώσεις και αγωνιστικές διεκδικήσεις για το κτίσιμο του λαϊκού στρατού (πολιτοφυλακής) και για ένα ενιαίο ταξικό μέτωπο των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων για το τσάκισμα του ιμπεριαλισμού και το γκρέμισμα του καπιταλισμού.

Ο εξειδικευμένος
προλεταριος
της τεχνικής
εκπαίδευσης.

ΠΑΙΔΕΙΑ: (ΣΗΜΕΙΩΜΑ) σταυρου τριφωνα

Τά τελευταία χρόνια μετά τό πραξικόπημα-είσβολή βλέπουμε την κυβέρνηση με τόν ένα ή τόν άλλο τρόπο νά ανοίγει τές πόρτες τού σχολείου σέ όλο και περισσότερους μαθητές.

Σήμερα οί μαθητές τών τεχνικών σχολών, τής στοιχειώδους εκπαίδευσης και τών γυμνασίων δέν πληρώνουν απόλύτως τίποτα. Οί μόνοι μαθητές που άκόμα πληρώνουν δίδακτρα είναι οί μαθητές που φυτούν σέ δένεια και άσφαλώς αυτοί που φοιτούν σέ ιδιωτικές σχολές. Οί πιο πάνω οικονομικές διευκολύνσεις στους μαθητές δημιουργούν σέ πολλούς λανθασμένες έντυπώσεις. Συχνά άκούμε την άποψη ότι ή κυβέρνηση άνοιξε τές πόρτες τού σχολείου, άκόμα και σέ μαθητές από εργατικές, φτωχοαγροτικές και προσφυγικές οίκογένειες, από καλή θέληση ή επειδή θέλει νά χαλαρώσει οικονομικά τά λαϊκά στρώματα.

Στόχος αυτό τού κειμένου, είναι νά αποδείξει ότι αυτές οί έντυπώσεις είναι πέρα για πέρα άνυπόστατες και ότι ή κυρίαρχη τάξη τής Κύπρου και κάθε άλλης χώρας χρησιμοποιεί την παιδεία για νά εξυπηρετήσει μόνο τά δικά της συμφέροντα.

παιδεία κι αρχουσα τάξη

Η παιδεία που συμβάλλει ουσιαστικά στή διαμόρφωση και τήν συμπεριφορά τού ανθρώπου σάν άτομο και σάν πολίτη, υπήρξε πάντοτε αντικείμενο οργανω-

μένου ενδιαφέροντος της κοινωνίας.

Στη φεουδαρχική κοινωνία όταν κυρίαρχοι ήταν οι γεωκλήμονες με κύριο εκπρόσωπο τους την εκκλησία, η παιδεία περιστρεφόταν βασικά γύρω από θεολογικά θέματα. Οι επιστημονικές γνώσεις που προσφέρονταν στους μαθητές ήταν πολύ περιορισμένες. Για την εποχή που μιλούμε δεν χρειαζόνταν πολλοί μορφωμένοι άνθρωποι. Η τάξη των γεωκτημόνων, χρειαζόταν μονάχα λίγους επιστήμονες που άσκια και τότε ήταν απαραίτητοι για την παραγωγική διαδικασία και αρκετούς γνώστες της θρησκείας, πούς όποιους η παιδεία προετοίμαζε αρκετά καλά ώστε να μπορούν να μεταφέρουν την ιδεολογία της τάξης τους στες καταπιεζόμενες μάζες.

Με την ανάπτυξη της αστικής τάξης, και την βιομηχανική επανάσταση, η παιδεία έπρεπε να αλλάξει ριζικά χαρακτήρα. Έπρεπε να προσαρμοστεί στες ανάγκες της νέας κυρίαρχης τάξης, που βασική προϋπόθεση ανάπτυξης της, είναι η μαζική παραγωγή ειδικευμένων τεχνικών και επιστημόνων.

Και πράγματι στην εποχή μας δηλαδή στην εποχή που κυρίαρχη τάξη είναι η αστική, παύει η παιδεία να παραμένει προνόμιο των λίγων. Αντίθετα σε όλες τες καπιταλιστικές χώρες συνεχώς ανοίγουν οι πόρτες του σχολείου σε όλο και περισσότερους μαθητές. Ακόμα η παιδεία βελτιώνεται ποιοτικά, εξειδικεύεται και προσφέρει πολλές χρήσιμες γνώσεις. Βέβαια οι άστοι δε παραλείπουν μέσα από την παιδεία να καλλιεργήσουν τον εθνικισμό τον ατομικισμό, την αξιοκρατία και τον αντικομμουνισμό. Δηλαδή τες "άεζες" και την ιδεολογία που είναι οι πιο κατάλληλες για αυτούς.

Βλέπουμε λοιπόν ότι ανάλογα με τες πολιτικές και οικονομικές σχέσεις μίς κοινωνίας, το ενδιαφέρον για την παιδεία εκφράζεται με διαφορετικούς τρόπους. Με άλλα λόγια η παιδεία δεν είναι ανεξάρτητη από τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης, αλλά επηρεάζεται, εξαρτάται και αλλάζει ανάλογα με αυτά.

Μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι η παιδεία χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται για την εξυπηρέτηση δυο βασικών στόχων: α) την παραγωγή τεχνικών και επιστημόνων που είναι απαραίτητοι για την λειτουργία του συστήματος παραγωγής και β) την μετάδοση της ιδεολογίας της οικονομικά κυρίαρχης τάξης.

η παιδεία στην κυπρό

Με την αποχώρηση των Άγγλων από την Κύπρο και την ανάληψη της εξουσίας από την ντόπια αστική τάξη, η ιμπεριαλιστική εξάρτηση μετατρέπεται από άμεση σε έμμεση.

Η αλλαγή αυτή δημιουργεί καινούργιες ανάγκες, που πρέπει να καλυφθούν από την παιδεία. Η Κυπριακή αστική τάξη που μπαίνει στον "αγώνα" για βιομηχανική ανάπτυξη χρειάζεται τεχνικούς, επιστήμονες κ.λ.π. Έτσι για πρώτη φορά η στοιχειώδης εκπαίδευση γίνεται υποχρεωτική και ακόμα παρατηρείται μία σημαντική στροφή προς την Τεχνολογία με την δημιουργία πρακτικών τμημάτων, τεχνικών σχολών κ.ά.

Η στοιχειώδης εκπαίδευση έχει θρησκευτική και σκοταδιστικό περιεχόμενο διδασκαλίας. Η καλλι-

έργεια του ανταγωνισμού και η προαγωγή της αξιοκρατίας είναι ένας από τους βασικούς στόχους της. Ο σβινισμός και ο αντικομμουνισμός δεν παραλείπονται.

Τό γυμνάσιο χωρίστηκε από πολύ νωρίς σε πρακτικό, κλασικό και έμπορικό. Το πρακτικό και έμπορικό προετοιμάζουν τους μαθητές για ανώτατες σχολές. Η επιστημονική θεωρία είναι αναγκαία, γιατί συντέίνει ουσιαστικά στην παραγωγική διαδικασία. Το κλασικό δίνει ιδιαίτερη προσοχή στην ιδεολογική προετοιμασία των μαθητών κάνοντας τους ικανούς να παρακολουθήσουν ανώτατη παιδεία. Η δημιουργία ικανών ανθρώπων που να κατέχουν την άστική ιδεολογία είναι απαραίτητη για την άστική τάξη. Ακόμα οι απόφοιτοι κλασικού κλάδου είναι ικανότατοι υπάλληλοι για να επανδρώσουν τον παρασιτικό κρατικό μηχανισμό. Ο συντηρητισμός και η ύποτακτικότητα δεν του λείπει.

Οι τεχνικές σχολές έχουν στόχο την δημιουργία ειδικευμένου ανθρώπινου δυναμικού που είναι απαραίτητο για την βιομηχανική ανάπτυξη:

Η μετάδοση της ιδεολογίας της αστικής τάξης δεν παραλείπεται ασφαλώς ούτε στες τεχνικές σχολές, τα πρακτικά και τα έμπορικά τμήματα.

Τά τελευταία χρόνια μετά το πραξικόπημα-εισβολή και την επιστροφή του Μακαρίου βλέπουμε όρισμένες "προοδευτικές" αλλαγές οι οποίες έκαναν πολλούς ανθρώπους να πιστεύουν ότι γίνονται για να βοηθηθούν οι πρόσφυγες και γενικότερα τα λαϊκά στρώματα.

Μιά από αυτές τες αλλαγές είναι η παροχή δωρεάν τεχνικής εκπαίδευσης και η δημιουργία και άλλων τεχνικών σχολών.

Δεν είναι τυχαίο που ιδρύονται συνέχεια τεχνικές σχολές "Μακαρίου του Γ'" και που η κυβέρνηση θα διαθέσει 21 εκατομμύριο για την ανέγερσή και τον εξοπλισμό τριών τεχνικών σχολών. Στο 1973-74 ο αριθμός των μαθητών τεχνικών σχολών είχε αυξηθεί κατά 11% ενώ το 1974-75 κατά 21%.

Αυτό δείχνει την αναγνώριση και τη σημασία της τεχνικής μόρφωσης και την επαλειψη της προκατάλειψης που υπήρχε... Τώρα που οι συνθήκες στή βιομηχανία έχουν αλλάξει, είναι επιτακτική ανάγκη για την βιομηχανία να την προμηθεύουμε με καλά εκπαιδευμένους τεχνίτες

(Ν. Χατζηνικόλας του Υπουργείου Παιδείας)

Οι δηλώσεις αυτές από εκπρόσωπο του Υπουργείου Παιδείας επιβεβαιώνουν τες θέσεις που βάλαμε πιο πάνω για το πώς χρησιμοποιείται η Παιδεία.

Αυτό γίνεται πιο ξεκάθαρο σ' ένα άρθρο του Π. Κουτουρούση, "Ανωτάτου Λειτουργού Βιομηχανικής Εκπαίδευσης. Λέει ανάμεσα σ' άλλα αναφερόμενος στην υιοθέτηση προγράμματος Βιομηχανικής κατάρτευσης στα Οικονομικά σχέδια της κυβέρνησης:

"... χαρακτηριστικό όμως των σχεδίων τούτων ήταν ότι ο κύριος αντικειμενικός στόχος της εισαγωγής των (δηλαδή των προγραμμάτων) υπήρχε η ανάγκη για προμήθεια της αγοράς εργασίας με εξειδικευμένα εργατικά χέρια, τα οποία ήταν ουσιαστικά ανύπαρκα αλλά απαραίτητα· η έλλειψη τους θα είχε σαν αποτέλεσμα να παρεμβάλλονται σοβαρά εμπόδια στην έναρξη της ανεκτικτικής πορείας της οικονομίας" (υπογραμμίσεις δικές μου).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Δελτίον Συζήτησης Νο 2

2. Εργατική επιθεώρηση Νο 1.

διεθνισμός v/s εθνικισμός

μέρος β'

σοφοκλή ρουσου

Στό πρώτο μέρος, τού άρθρου πού δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο τεύχος τού δελτίου (αρ.2) ασχοληθήκαμε με μια τοποθέτηση του εθνικισμού από μια θεωρητική σκοπιά· τι ρόλο έπαιξε στην άνοδο της αστικής τάξης στην εξουσία και πιά η σχέση της εργατικής τάξης με τα εθνικά αιτήματα. Στο δεύτερο μέρος θα ασχοληθούμε κυρίως με την Κύπρο. Είναι φυσικό να προκαλέσει αρκετές αντιδράσεις αν σκεφτούμε ότι το εθνικό πρόβλημα κυριαρχεί στην πολιτική σκηνή εδώ και αρκετά χρόνια.

Οι θέσεις που θα εκφραστούν πιθανόν να ξενίσουν ωρισμένους κύκλους, μιά και θα έρχονται σε αντίθεση με ότι για χρόνια η παραδοσιακή αριστερά έχει δεχτεί σαν βάση της τακτικής της. Θάταν καλά όμως το άρθρο να αντιμετωπιστεί σαν μιά συμβολή στην κατανόηση των προβλημάτων του επαναστατικού κινήματος και να συζητηθεί.

γενική τοποθέτηση

Πιό πριν (στό πρώτο μέρος), είχαμε αναφερθεί στις γενικές αρχές που πρέπει να καθορίζουν την επαναστατική τοποθέτηση απέναντι σ' ένα εθνικό αίτημα ή πρόβλημα. Συγκεκριμένα: "...η επαναστατική τοποθέτηση σ' ένα εθνικό πρόβλημα εξαρτάται από τις προοπτικές που ξανοίγονται για την προλεταριακή επανάσταση, την σχέση του εθνικού αγώνα με τον, ιμπεριαλισμό και την επίδραση που φέρνει ο αγώνας πάνω στις σχέσεις ανάμεσα στις τάξεις." Επίσης παραθέσαμε ένα κομμάτι από τον Λένιν που

αναφαινόταν στην τοποθέτηση των επαναστατών απέναντι στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα"
...αυτά τα αιτήματα πρέπει να συγκεκριμενοποιηθούν και να μπου μπροστά με επαναστατικό και όχι ρεφορμιστικό τρόπο, περνώντας τα όρια των αστικών νόμων, σπάζοντας τους, πηγαίνοντας πέρα από ομιλίες στη βουλή και προφορικές διαμαρτυρίες και τραβώντας τις μάζες σε αποφασιστική δράση, ξανοίγοντας και εντεινώντας τον αγώνα για καθέ δημοκρατικό δικαίωμα μέχρι μιά άμεση προλεταριακή επίθεση ενάντια στην αστική τάξη, δηλ. μέχρι την σοσιαλιστική επανάσταση που θα απαλοτριώσει την αστική τάξη.

Για να μπορέσουμε να συγκεκριμενοποιήσουμε τις γενικές βασικές αρχές πού θα καθορίζουν την κάθε φράσάση μας, χρειάζεται να δούμε τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά της Κυπριακής πραγματικότητας.

■ Όταν μιλούμε για Κυπριακή εργατική τάξη πρέπει να λάβουμε υπόψιν ότι αποτελείται από δυο ξεχωριστές εθνικές ομάδες με εντελώς διαφορετικά εθνικά χαρακτηριστικά.

■ Τά δύο τμήματα της Κυπριακής κεφαλαιοκρατίας -Τουρκικό και Ελληνικό- βρίσκεται από χρόνια σε έντονη διαμάχη. Είναι σωστό ότι αυτή η διαμάχη υποδαυλίζεται από τον ιμπεριαλισμό. Και είναι επίσης σωστό ότι πολλές φορές η μορφή που παίρνει η σύγκρουση δεν δικαιολογείται από τον βαθμό των αντικρουόμενων συμφερόντων τους. Η σύγκρουση όμως δεν είναι ψεύτικη ούτε επιφανειακή. Πηγάζει από την αντιζήλια τους (μεταξύ της δυνατής Ελληνοκυπριακής και της αδύνατης Τουρκοκυπριακής) γύρω από τό ποσοστόν τού ελέγχου τού Κυπριακού πλούτου.

- Οι αρχουσες τάξεις στην Ελλάδα και Τουρκία επηρεάζουν άμεσα τις αντίστοιχες στην Κύπρο. Πολύ σημαντικό γεγονός είναι η άμεση εξάρτηση που έχουν οι αρχουσες τάξεις στην Ελλάδα και Τουρκία από τον Ιμπεριαλισμό ειδικά τον Αμερικανικό.
- Η κατοχή, ντε φάκτο διχοτόμηση, ο εθνικός διαχωρισμός και η έλλειψη επαφής μεταξύ των Ελλήνων και Τουρκικών εργαζομένων και η προσφυγοποίηση ενός μεγάλου μέρους του Ελληνοκυπριακού πληθυσμού δημιουργεί ένα κλίμα που ευνοεί την ανάπτυξη εθνικιστικών τάσεων.
- Τόσο το Ελληνικό όσο και το Τουρκικό κομμάτι της Κυπριακής κεφαλαιοκρατικής τάξης είναι άμεσα δεμένο (οικονομικά και πολιτικά) με τον ιμπεριαλισμό (Δ. Ευρώπη και ΗΠΑ)
- Ο Ιμπεριαλισμός έχει ζωτικά συμφέροντα στην Κύπρο. Σε συντομία μπορούμε να πούμε ότι ενδιαφέρεται να ελέγχει την Κύπρο (στρατιωτικά, οικονομικά και πολιτικά) σαν ένα τρόπο να ελέγχει τις πρώτες ύλες και την αγορά της Μ. Ανατολής.

Η τοποθέτηση μας απέναντι στο εθνικό θέμα της Κύπρου δεν μπορεί να βγει από στερεότυπες θέσεις γιατί απλούστατα δεν υπάρχουν κλισέ. Η τοποθέτηση μας θα βγει από την εξέταση των αντικειμενικών συνθηκών με γνώμονα τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της εργατικής τάξης, δηλ. την σοσιαλιστική επανάσταση και την εγκαθίδρυση εργατικής εξουσίας.

Είναι γενικά παραδεκτό πως η όσο πιο πλατιά συνθήκη της εργατικής τάξης είναι βασική προϋπόθεση τόσο για την ανάπτυξη αγώνων όσο και για την επιτυχία της επανάστασης και την διατήρηση της στην Κύπρο είναι τρομακτικό εμπόδιο στην εξέλιξη της επαναστατικής διαδικασίας που πρέπει αναγκαστικά να υπερβούμε. Επομένως δεν πρέπει να προπαγανδίζουμε θέσεις ή συνθήματα που βαθαίνουν ή διατηρούν την διάσπαση ή όταν ακόμα δεν έχουν δυναμική που να στρέφεται ενάντια στην διάσπαση γιατί έτσι αντικειμενικά την διατηρούν. Η τοποθέτηση μας πρέπει να είναι τέτοια ώστε να απευθύνεται στην εργατική τάξη της Κύπρου στην ολότητα της χωρίς να κάνει τον εθνικό διαχωρισμό που υπάρχει σήμερα.

Η Κυπριακή άρχουσα τάξη (Ελληνική και Τουρκική) έχει καταφέρει να ελέγχει την εργατική τάξη. Η διαμάχη που υπάρχει ανάμεσα στα δυο τμήματα της τους δίνει την ευκαιρεία - τό κάθε ένα στο χώρο του - να εμφανίζονται σαν υπερασπιστές των εθνικών συμφερόντων της κάθε κοινότητας. Ανεξάρτητα από το τί συμβαίνει στην πραγματικότητα που αν δηλαδή υπερασπίζονται τα εθνικά συμφέροντα ή εξυπηρετούν τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού, σήμερα έχουν καταφέρει να πείσουν τους εργάτες ότι είναι οι ηγέτες τους τόσο στον Βορρά όσο και στο Νότο. Τα συμφέροντα της εργατικής τάξης απαιτούν το σπάσιμο αυτού του ελέγχου. Η προβολή από μέρους μας θέσεων και συνθημάτων που, είτε γίνονται αποδεκτά και από τους αστούς (φραστικά ή ουσιαστικά δεν έχει σημασία), είτε απλώς δεν έρχονται σε αντίθεση με την προπαγάνδα της αρχουσας τάξης βοηθούν στη διατήρηση του ελέγχου που εξασκείται από την αρχουσα τάξη πάνω στους εργάτες. Αντίθετα πρέπει να προβάλλουμε συνθήματα και θέσεις που να αντικαθιστούν τον

Αντιτουρκικό και Εθνικισμό της αρχουσας τάξης.

Ένα σημείο που πρέπει να τονιστεί εδώ είναι και το κατά πόσον με το να προωθούμε μια συγκεκριμένη θέση ξεφεύγουμε από τα πλαίσια που μας καθορίζει το καπιταλιστικό σύστημα. Όπως φαίνεται και από την θέση του Λένιν που πιο πριν έχει μεγάλη σημασία στο να προωθούν με τέτοιο τρόπο ώστε να ξεφεύγουν από τα καπιταλιστικά πλαίσια. Με τέτοιο τρόπο που όλο και περισσότεροι εργάτες να έρχονται σε σύγκρουση με την αστική τάξη (την ιδεολογία και το κράτος της) να κινητοποιούνται σε αγώνες και να οργανώνονται με ανεξάρτητο ταξικό πρόγραμμα. Πιθανόν μια θέση ενάντια στην διζωνική λ.χ. να είναι σωστή. Αλλά αυτό δεν είναι σωστό από μόνο του γιατί όταν περιορίζεται μόνο σε φραστική καταδίκη σε μερικές ανακοινώσεις ή ομιλίες, μπορεί να συμφωνούν και οι αστοί ή τουλάχιστον να το ανεκτούν. Αυτό που έχει σημασία είναι η θέση μας και ο τρόπος που την προωθούμε να δημιουργήσει την ρήξη ανάμεσα στους εργάτες και την αρχουσα τάξη.

Η σχέση του αγώνα με τα συμφέροντα που ιμπεριαλισμού πρέπει επίσης να μας απασχολήσει. Φυσιολογικά πρέπει να αποφεύγουμε να πέρνουμε στάση τέτοια που να βοηθά στο στέριωμα της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας. Η ιμπεριαλιστική κυριαρχία ή κηδεμονία περνά τόσο μέσα από τα στρατεύματα κατοχής και τις βάσεις όσο και από την πολιτική εξουσία των αρχουσών τάξεων της περιοχής. Δηλ. της Ελλάδας της Τουρκίας και της Κύπρου. Μπορεί να ειπωθεί ότι οι Ιμπεριαλιστικές χώρες προτιμούν την Κύπρο μοιρασμένη με στρατεύματα κατοχής από την Τουρκία. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θα κτυπηθούν καίρια τα συμφέροντα τους από μια αλλαγή φρουράς στην Κύπρο. Εκείνο που έχει σημασία είναι η αρχουσα τάξη που θα ελέγχει την Κύπρο να είναι διατεθειμένη να βοηθήσει τον ιμπεριαλισμό στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων του δηλ. ελέγχο των πρώτων υλών και της αγοράς της Μ. Ανατολής. Όσον αφορά την Ελληνική άρχουσα τάξη είναι γενικά παραδεκτό ότι είναι διατεθειμένη να παίξει αυτό το ρόλο. Η Ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη από την άλλη για την οποία υπήρχαν μερικές αμφιβολίες άρχισε να δείχνει καθαρά τους προανατολισμούς της. Η όλη της προσπάθεια να κτίσει την κυπριακή οικονομία πάνω σε ένα μοντέλο οικονομικής βάσης των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών, όσο και οι εγκάρδιες σχέσεις με τον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό (αποδοχή και διαφήμιση βοήθειας κ.λ.π.), παίζουν μέσα σε αυτά τα πλαίσια. Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι το ότι όποια άρχουσα τάξη ή αρχουσες τάξεις κυριαρχήσουν στην Κύπρο τα συμφέροντα του Ιμπεριαλισμού εξυπηρετούνται στην βάση τους. Ο βαθμός οπωσδήποτε θα διαφέρει η ουσία όμως θα παραμένει η ίδια.

Συνοψίζοντας μπορούμε να πούμε ότι η τοποθέτηση μας πρέπει να έχει σαν βασικούς προανατολισμούς: Να μην ξεχωρίζει ανάμεσα σε Έλληνες και Τουρκούς εργάτες. Να κτυπά τον εθνικό διαχωρισμό και τονίζει την κοινότητα των συμφερόντων της εργατικής τάξης. Να βοηθά την ανάπτυξη αγώνων που να κτίζουν το ενιαίο ταξικό μέτωπο της εργατικής τάξης στην ολότητα της. Να κτυπά την ιδεολογία της αστικής τάξης και να απομακρύνει τους εργάτες από την άρχουσα τάξη και να δημιουργεί συνθήκες ρήξης τόσο με την άρχουσα τάξη όσο και με τα καπιταλιστικά πλαίσια. ▶

η συγκεκριμένη θέση μας

Το να πάρουμε συγκεκριμένη θέση πάνω στο εθνικό πρόβλημα, είναι αρκετά λεπτό θέμα. Εμείς δεν έχουμε κανένα λόγο να προτιμήσουμε τη μια ή την άλλη άρχουσα τάξη μια που σε κάθε περίπτωση ένα τμήμα της εργατικής τάξης θα καταπιέζεται εθνικά. Γνώμονας μας πρέπει να είναι όπως ανέφρθηκε προηγουμένως τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Η ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΛΥΣΗΣ

Κατά καιρούς προβλήθηκαν διάφορες λύσεις. Από την άρχουσα τάξη προπαγανδίστηκαν αυτές που εξυπηρετούσαν τα συμφέροντα της στην συγκεκριμένη ιστορική περίοδο. Η παραδοσιακή αριστερά ακολουθούσε την άρχουσα τάξη. Σήμερα η άρχουσα τάξη έχει κατασταλάξει στην διζωνική. Η παραδοσιακή αριστερά αποδέχτηκε είτε με υποστήριξη (το ΑΚΕΛ υποστήριξε τις προτάσεις του Μακαρίου την άνοιξη του '77) είτε με σιωπή (η ΕΔΕΚ διαφώνησε μεν αλλά συνεχίζει να δέχεται την πολιτική γραμμή που ακολουθούσε ο Μακάριος).

Τι πρέπει να υποστηρίξει η προπαγανδίζει ο κάθε επαναστάτης; Ένωση ή Ανεξαρτησία ή Ομοσπονδία και τι είδους Ομοσπονδία. Υποστηρίζοντας Ένωση στην ουσία υποστηρίζουμε την εθνική καταπίεση των Τουρκοκυπρίων και δημιουργούμε συνθήκες διάσπασης της εργατικής τάξης. Από την άλλη υποστηρίζοντας τέτοια λύση στην ουσία υποστηρίζουμε την εξαπλώση της κυριαρχίας της Ελληνικής άρχουσας τάξης. Το να υποστηρίξουμε ανεξαρτησία τουλάχιστον υπό την μορφή που την έχουμε γνωρίσει σημαίνει ότι προτιμούμε την δική μας άρχουσα τάξη και δεχόμαστε την ηγεμονία και καταπίεση που θα εξασκεί στις Τουρκοκυπριακές μάζες. Η Ομοσπονδία κάτω από οποιαδήποτε μορφή δεν παρουσιάζει τέτοια στοιχεία που να μας κάμνουν να την προτιμήσουμε. Η Διζωνική εκτός του ότι μονιμοποιεί την διάσπαση των εργατών, είναι τόσο εθραυστή που η ηγεμονία από τον ιμπεριαλισμό είναι αναγκαία προϋπόθεση για την διατήρησή της. Η πολυπεριφεριακή περιέχει τους ίδιους κινδύνους σε μικρότερο βαθμό. Το γεγονός ότι φέρνει σε μεγαλύτερη επαφή τους εργάτες δεν μπορεί να φανεί σαν ιδανική λύση μια και η συνεχής διαμαχη ανάμεσα στις δύο άρχουσες τάξεις θα σπέρνει την διάσπαση ανάμεσα στους εργάτες. Επιπλέον η οικονομικά δυνατή πλευρά θα σπρώχνει τις καταπιεσμένες μάζες πιο κοντά στην δική της άρχουσα τάξη.

Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι καμιά από αυτές τις λύσεις δεν μπορεί να υποδεχτεί από επαναστάτες σαν η λύση γιατί έχουν όλες τους τα στοιχεία που εμποδίζουν την ανάπτυξη της επαναστατικής διαδικασίας, για την ανατροπή του καπιταλισμού. Κι αυτό γιατί τα καπιταλιστικά πλαίσια δεν μπορούν να προσφέρουν λύση στο εθνικό πρόβλημα της Κύπρου εκτός από μια βίαιη διχοτόμηση ή βίαιη προσάρτηση και γενοκτονία.

Τότε, μπορεί να πει κάποιος, δεν μπορούμε να προτείνουμε τίποτα. Εκείνο όμως που μπορούμε να κάμουμε τόσο στο Βορρά όσο και στον Νότο είτε Τούρκοι είμαστε είτε Έλληνες είναι να δείξουμε την

κοινότητα των συμφερόντων της εργατικής τάξης, να δείξουμε τις καταστροφικές συνεπειές του εθνικισμού. Στόχος μας πρέπει να είναι το κτίσιμο και το ανέγερμα του εργατικού κινήματος και ενοποίησή του. Σε αντιπαράθεση με τις λύσεις που προτείνονται από τους αστούς τους ρεφορμιστές και τον ιμπεριαλισμό ποέπει να προτείνουμε την ενότητα της Κύπρου κάτω από εργατική εξουσία σαν την μόνη ρεαλιστική λύση.

Σίγουρα υπάρχει πιθανότητα να βρεθούμε στην περίπτωση που θα πρέπει να διαλέξουμε μεταξύ δύο λύσεων ή να απορρίψουμε μία για χάρη άλλης. Οι συγκεκριμένες συνθήκες και ο συσχετισμός δυνάμεων θα καθοριστούν τη στάση μας. Σαν αρχή όμως πρέπει να έχουμε ότι υποστηρίζουμε τη λύση που δεν διαχωρίζει την εργατική τάξη και παράλληλα τονίζουμε τις ελλείψεις της λύσης και την ανάγκη της ενότητας και του κοινού αγώνα των εργατών.

Ένα σημείο που πρέπει να θυτεί είναι τι γίνεται στην περίπτωση που οι Τουρκοκύπριοι ζητούν αυτονομία

**Yaşasın dünya işçilerinin
birlik ve dayanışması**

**1 MAYIS
İŞÇİ BAYRAMI**

Πρωτομαγιάτικη διακηρυξη από τουρκική σοσιαλιστική εφημερίδα που χαιρετίζει την ενότητα των εργατών της Κύπρου, Ελλάδας και Τουρκίας.

Το πάνω των Τουρκοκυπρίων εργατών γράφει "Ψωμί και λευτερία". Οι φωτογραφίες είναι από απεργία των Τουρκοκυπρίων εργατών τον Αυγούστο του 76 όταν εμείς απασχολημένοι με το πως να βγάλουμε την κυρίαρχη τάξη στη βουλή ουτε καν την λαβαμε υποψη.

ο δρομος μπροστα

αν και πρέπει να τους δείξουμε ότι αυτό δεν θα λύσει τα προβλήματα τους σαν εργαζόμενους δεν μπορούμε να πάμε ενάντια στο αίτημα τους γιατί υποστηρίζουμε έτσι την δική μας άρχουσα τάξη. Εμείς φυσικά δεν πρέπει να προπαγανδίζουμε για αυτονομία στους Τουρκοκυπρίους (ετσι υποστηρίζουμε την Τουρκοκυπριακή άρχουσα τάξη) αλλά την στιγμή που οι ίδιοι το απαιτήσουν είμαστε υποχρεωμένοι να υπερασπιστούμε το δικαίωμα τους να το αποκτήσουν.

Ο ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Δεν αμφιβάλλει κανείς ότι η κατοχή είναι πρόβλημα, όσο και εμπόδιο για την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη. Είναι επαναστατικό καθήκον να παλεύουμε ενάντια στην κατοχή είτε είμαστε Έλληνες είτε Τούρκοι. Από την πλευρά όμως σαν Έλληνες ο στόχος μας και οι μέθοδοι για την εκπλήρωση δεν πρέπει να έχουν σαν αποτέλεσμα να συσπειρώνονται οι Τουρκοκύπριοι εργάτες γύρω από την άρχουσα τάξη τους. Πρέπει να αποφεύγονται στόχοι και συνθήματα που θα τους φοβίζουν και θα τους σπρώχνουν γύρω στην ηγεσία τους.

Απο διάφορες τάσεις προτείνεται η διεξαγωγή απελευθερωτικού αγώνα, που θα έχει σαν πρωταρχικό και για μια περίοδο μόνο, στόχο την εκδίωξη των στρατευμάτων κατοχής. Ανεξάρτητα από τη μορφή που βλέπουν να παίρνει ο αγώνας (ένοπλη ή ειρηνική) βλέπουν την διεξαγωγή του αγώνα να γίνεται η κεφαλαιοκρατική τάξη διατηρείται, ενώ σαν άρχουσα τάξη είναι φυσικό συμπέρασμα απο τη στιγμή που δεν μπαίνει σαν παράλληλος στόχος η κοινωνική αλλαγή. Τι έχει να προσφέρει στους Τουρκοκύπριους εργάτες αυτού του είδους ο αγώνας. Ουσιαστικά μια νέα κατοχή κάτω από Ελληνοκυπριακά στρατεύματα. Πρέπει να τρέφουμε ψευδαισθήσεις αν περιμένουμε τους Τουρκοκύπριους εργαζόμενους να παρατήσουν την ηγεσία και να στραφούν προς εμάς. Τι περισσότερο έλεγχο για τη ζωή τους θα αποκτήσουν; Αντίθετα η εθνικιστική τους ηγεσία θα μπορεί εύκολα να τους συσπειρώσει γύρω της λέγοντας τους ότι οι Έλληνες έρχονται για να μας σκλαβώσουν, να μας καταπιέσουν. Η πείρα του παρελθόντος ενισχύει αυτή τη θέση.

Το ίδιο ισχύει και για τα συνθήματα. Η υποστήριξη του κράτους, η απαίτηση για αμυντική θωράκιση κι άλλα παρόμοια θα έχει το ίδιο αποτέλεσμα. Στα αυτιά των Τούρκων εργατών θα ηχεί κάτι σαν "Οι Έλληνες είναι ενωμένοι και ετοιμάζονται να πολεμήσουν εναντίον μας. Ας ενωθούμε και μεις." Αυτό σημαίνει ότι τέτοια τακτική μεγαλώνει το χάσμα ανάμεσα στα δύο τμήματα της Κυπριακής εργατικής τάξης.

Μπορούμε να το δούμε και διαφορετικά. Για τους Τουρκοκυπρίους αντικατοχικός αγώνας να φύγουν τα Τουρκικά στρατεύματα. Κατ' επέκταση και αυτοί που στηρίζουν και στηρίζονται απο τα στρατεύματα. Δηλαδή η Τουρκοκυπριακή κεφαλαιοκρατική τάξη. Αν μιλούμε για κοινό αγώνα Ελλήνων και Τούρκων της Κύπρου σημαίνει ότι μιλούμε και για κοινούς στόχους. Ο αγώνας των Τουρκοκυπριών είναι αντικειμενικά αγώνας για κοινωνική αλλαγή;

Η απόρριψη των πολεμοχαρών συνθημάτων και στοχών και του προσανατολισμού για απελευθέρωση μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια παει χερι-χειρι με την πάλη για ενοποίηση της εργατικής τάξης.

Μέχρι τώρα η παραδοσιακή αριστερά και στις δυο αποχρώσεις της ακολουθεί μια πολιτική δεσμάτος στους στόχους και επιδιώξεις της άρχουσας τάξης. Ενώ φραστικά δέχονται την ενότητα Ελλήνων και Τούρκων εργατών, η πολιτική τους πρακτική και η συνθηματολογία τους κάθε άλλο παρά εξυπηρετεί αυτήν την ενότητα. Αντίθετα, εφόσον δέχονται να υποστηρίξουν την Ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη, ουσιαστικά μεγαλώνουν το χάσμα ανάμεσα στους Έλληνες και Τούρκους εργάτες.

Η ενότητα Ελλήνων και Τούρκων εργατών δεν είναι μια πολυτέλεια που θα μπορούσαμε να την σκεπθούμε. Είναι η βάση του αγώνα μας. Κάθε επανάσταση πρέπει να είναι ξεκαθαρός γύρω από το θέμα. Στη καθημερινή μας δουλειά, στην καθημερινή μας επέμβαση, θα χρειαστεί να κτυπήσουμε τον εθνικισμό που είναι αρκετά πλατειά δε τος στίς εργατικές μαζες. Πρέπει να είμαστε ξεκάθαρο τόσο πάνω στις διάφορες μορφές του εθνικισμού, όσο και πως τον αντιμετωπίζουμε. Ο εθνικισμός δεν αντιμετωπίζεται ούτε με παρασιώπηση του, ούτε με μια πιο ήπια μορφή του.

Σε αντιπαράθεση με την παραδοσιακή αριστερά και όσους άλλους επικαλούνται τον διεθνισμό μόνο στις γιορτές, για μας πρέπει να είναι βίωμα. Στόχος μας πρέπει να είναι, μέσω απο την καθημερινή πάλη να φτάσει ο κάθε εργάτης να βλέπει πραγματικά τον Τούρκο εργάτη σαν αδελφотου και την δική του άρχουσα τάξη σαν ένα μέρος της Κυπριακής άρχουσας τάξης που είναι ο αντικειμενικός του εχθρός.

Σε τελευταία ανάλυση διεθνισμός σημαίνει να ξεπεράσουμε τη διάσπαση και να κτίσουμε το κοινό ταξικό μέτωπο των Κυπριών εργατών. Το κοινό μέτωπο κτιζεται με την απόρριψη των διασπαστικών συνθημάτων και στοχών και την αντικατάστασή τους με άλλα που ενωνουν, και με την σύνδεση των αγώνων στο Βορρά και το Νότο. Εκτός απο την προταγόνδα μας ενάντια στην μυθοποίηση και αταξιοποίηση του κόστους και των οργάνων του, στις εθνικιστικές θέσεις των Κομμμάτων και την αντιπαράθεση στον ιδεολογικό τομέα γενικά, έχει περισσότερο σημασία η δουλειά στη βάση. Το ταξικό μέτωπο θα κτιστεί μόνον όταν ανεβει το αγωνιστικό επίπεδο του κινήματος και εσθθει σύγκρουση με την άρχουσα τάξη. Όταν οι στόχοι των δύο τμημάτων της εργατικής τάξης είναι οι ίδιοι Δηλ η αταλλοτρώση της τάξης που τους εκμεταλλεύεται. Ηδη οι Τούρκοι εργάτες ανοίγουν το δρόμο. Εδώ και ένα χρόνο το απεργιακό κίνημα στο Βορρά βρίσκεται σε αφάνταστα ψηλό επίπεδο φτάνοντας μέχρι και τη σύγκρουση με τα δόγανα του κόστους.

Αντί να βλέπουμε το ανέθασμα του ταξικού αγώνα στο Βορρά και να γελοούμε χαϊρέκκα για το πόσο άσχημα περγούν στο Βορρά, ας δουλέψουμε για να ανεβεί ο ταξικός αγώνας στο Νότο στο ίδιο επίπεδο με τον Βορρά.

Απο μια διεθνιστική σκοπιά όλες οι κουβέντες για ένωση η ανεξαρτησία, για αμυντική θωράκιση, για κοινό αντικατοχικό μέτωπο δεν είναι τόσο σωστές ή λυθόμενες όσο ασχεται. Εκείνο που έχει σημασία είναι αν παράλληλα με τις κουβέντες, έμπρακτα παλεύουμε για την ενοποίηση του κινήματος. Η δουλειά στην βάση της τάξης για να παραδειγματιστούν οι Εργάτες του Νότου απο τους Εργάτες του Βορρά είναι το άμεσο καθήκον.

Τον Απρίλη του 1977 υπογράφηκε από τους αρχηγούς των συντεχνιών ΠΒΟ και ΣΕΚ, τον Σύνδεσμο Εργοδοτών Κύπρου και τον Υπουργό Εργασίας ο Κώδικας Βιομηχανικών Σχέσεων. Ο κώδικας αυτός δεν έχει μόνο επηρεάσει τις μέχρι τώρα εργατικές σχέσεις με ένα αντεργατικό τρόπο αλλά και θα συνεχίσει να τις επηρεάζει για ένα ακόμη μεγάλο χρονικό διάστημα. Επίσης, υπάρχει πιθανότητα να γίνει ο κώδικας προοίμιό για την λήψη περαιτέρω αντεργατικών μετρών στο μέλλον. Γι' αυτό το λόγο, κάνουμε σήμερα μια αναλυση του κώδικα και του πως η εργατική τάξη θα μπει στο μέλλον να καταπολεμήσει και να υπερασπίσει σε τέτοια μέτρα.

αντεργατικά μέτρα

1. ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΕΕΣ ΟΙ ΑΝΕΠΙΣΗΜΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Το πρώτο σοβαρό σημείο στον κώδικα είναι σε σχέση με τις απεργίες και ειδικά τις ανεπίσημες απεργίες. Στο σημείο 6B του πρώτου μέρους τονίζονται τα ακόλουθα:

"Λεγόμενου ότι αι ανεπίσημαι απεργίαι είναι καταδικαστέαι κατά την διάρκειαν ισχύουσας συμβάσεως η ενδιαφερομένη Ομοσπονδία/Συντεχνία θα λαμβανη τα κατά την κρίσιν της δεοντα μέτρα προς τερματισμόν της απεργίας."

Δηλαδή αυτό το σημείο εμποδίζει τους απλούς εργατες σε ένα χώρο δουλειάς να κατεβούν σε απεργία εστω κι αν το θέλησουν οι ίδιοι, όσο καιρο η γραφειοκρατία της συντεχνίας θα διαφώνει με αυτή την απεργία. Το σημείο αυτό είναι πολύ πιο σοβαρό από ότι μπορεί να φαίνεται στην αρχή γιατί, όπως φαίνεται ξεκαθαρό σε άλλα σημεία του κώδικα, οι συντεχνίες δεν αποφασίζουν να κατεβούν σε απεργία προτού περάσουν μέσα από μια διαδικασία διαπραγματεύσεων με εργοδοτες και κυβέρνηση, που χρειάζεται αρκετό καιρό για να γίνει. Και το πιο πιθανόν είναι ότι, μέχρι τότε θα έχουν φτάσει σε μια συμβιβαστική λύση.

Μια τέτοια κατάσταση, εμποδίζει την πρωτοβουλία και την συμμετοχή των ιδίων των εργατων στην επίλυση των προβλημάτων τους. Και κάτι πιο σημαντικό, είναι το γεγονός ότι με αυτή την συμφωνία, αποπλιζει τους εργατες από το δυναμικό όπλο της απεργίας για την διεκδίκηση αιτημάτων.

2. ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Στον κώδικα συμφωνήθηκε επίσης ότι ο εργοδοτης, μπορεί να ενεργεί σε πολλά θέματα χωρίς να παίρνει υπόψη του τους εργατες και τις συντεχνίες.

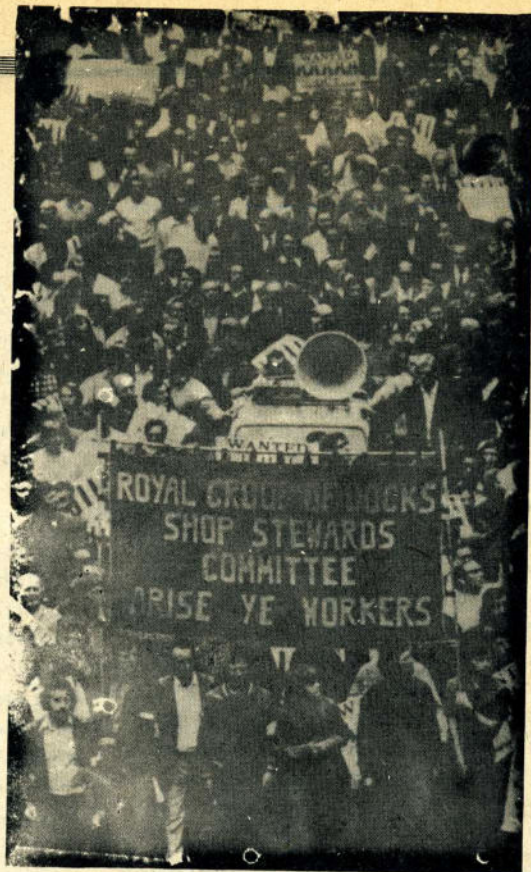
Να τι λέει ο κώδικας:

"Νοείται όμως ότι εις περιπτώσεις θεμάτων τα οποία θεωρούνται ως προνομία της διευθύνσεως ο εργοδοτης έχει δικαίωμα να ενεργη άνευ οιασδήποτε συνεννοήσεως μετά της συντεχνίας η των εργοδοτουμένων."

Το γεγονός ότι αυτά τα θέματα δεν προσδιορίζονται, δίνει την ευχέρια στον εργοδοτη να ενεργεί αναλόγα με τα συμφέροντα του, σχεδόν σε όλα τα θέματα.

3. ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Ενα τρίτο σημείο είναι πως οποιοσδήποτε ανακοινώσεις στον τυπο πρέπει να συμφωνούνται και από τις δύο πλευρές. Δηλαδή όταν υπάρχει μια εργατική διαφορά, εργοδοτες και συντεχνίες πρέπει να λένε τα ίδια πράγματα στον κόσμο. Αυτό είναι κάπως γελοίο γιατί αποκλείεται, εργοδοτες και εργατες να βλέπουν τα πράγματα από την ίδια σκοπιά. Δείχνει όμως και κάτι άλλο: πως η γραφειοκρατία των συντεχνιών και σε αυτή την περίπτωση, είναι διατεθειμένη να υποχωρήσει στην διεκδίκηση εργατικών αιτημάτων συμβιβάζοντας τα πράγματα.

Οι Αγγλοι εργατες αγωνιστηκαν δυναμικα εναντια στο νομο Βιομηχανικων Σχέσεων που περαστηκε από τους Συντηρητικους το 1971 και ειταν κατι παρόμοιο με τον κώδικα βιομηχανικών σχέσεων στην Κύπρο. Η φωτογραφία είναι από διαδήλωση εναντια στη φυλακίση 5 λιμενεργατων και που η απελευθέρωση τους σήμαινε την απαρχη της πτώσης του νομου.

χριστινας μιχαηλ

ο κώδικας βιομηχανικών σχέσεων

4. ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

Οι γραφειοκράτες των συντεχνιών ισχυρίζονται πως ο κώδικας υπογράφηκε για να ενισχυσει και την θέση των εργατων. Όμως ακόμα ένα σημείο στον ίδιο τον κώδικα δείχνει πως οτιδήποτε άλλο γίνεται με τον κώδικα, παρα ενίσχυση της εργατικής θέσης.

Στο θέμα των απολύσεων ο κώδικας προνοεί όπως:

"ο εργοδοτης δεόν όπως γνωστοποιεί προς την συντεχνία την προθεσιν του να προβεί εις απολύσεις δυο τουλάχιστον μηνας προ της ημερομηνίας των απολύσεων."

Το γεγονός ότι ο κώδικας προνοεί προειδοποίηση δυο μηνων πριν την απόλυση, στην ουσία δεν σημαίνει τίποτε μια και οι απολύσεις οι ίδιες, δεν εμποδίζονται από καμία προνοία του κώδικα.

κώδικας όχι μοναδικός

Όλα αυτά είναι μόνο μερικά από τα σημεία που συμφωνήθηκαν στον κώδικα. Βλεποντας τα κανενας, θα νομιζε πως είναι σημεία από τους αντεργατικούς νομους του Καραμανλή στην Ελλάδα, ή τον αντεργατικό νομο εργατικών σχέσεων, 1971, της Συντηρητικής κυβερνήσεως Χηδ στην Αγγλία.

Ο νομος 330/76 του Καραμανλή προνοεί λόγου χάρι ότι:

"η συμμετοχή εις απέργιαν μ νομιμως συνεστημένου και λε ματικού σωματείου η ενωσώς καιαν λύσιν των εργασια' μ μισθωτων, αζημιώσ για τον ε

Δηλαδή, ο εργοδοτης μπορεί αποζημίωση εργατες που παύσ ημες απεργίες.

Και στις δυο περιπτώσεις δας, οι νομοι που ανφεραμε πρ σουν καταστήδη την εργατική το δικαίωμα απεργίας προς σ εργατων, το δικαίωμα ανεπίσημ δικαίωμα πικετοφορίας Εξ σ και άλλα βασικά δικαιώματα γ εργατες αγωνίζονται για τούσ

Στην Αγγλία η εργατική τα τον αντεργατικό αυτό νομο, με κυβέρνηση αναγκαστήκε η τον

Στην Ελλάδα η εργατική τα σθεναρα εναντια στον 330 με παναπεργία. Η κυβέρνηση Καρο με δακρυγόνα και αστυνομία σ εναντια στον νομο με αποτελεσ επείσοδία τον Μην του '76 κ εκατονταδων αγωνιστων εργατ

Στην Αγγλία και Ελλάδα οι ζοντας τους αντεργατικούς νο γούσαν μιλιώντας για 'κρίση' ρον'. Στην Κύπρο το λένε 'ε εδω περα τα αντεργατικά μετρ συμπαράσταση της γραφειοκρατ Οι αρχηγοι των συντεχνιών αν εργατικών αγώνων, ενισχύουν τ

το κράτος κι ο

Το γεγονός ότι το κράτος, κώδικα μαζί με την ηγεσία τω τους εργοδοτες, δείχνει την σ δίνεται στο κράτος σαν ρυθμι σχέσεων. Οι ίδιες οι προνοίες τετόιες που να κάνουν τον ρο από τους πιο σημαντικούς παρ εφέλιχθουν οι εργατικές σχέσ

Αυτό πετυχαίνεται με το ν γείο εργασίας μεσολαβήτης στ ρες. Δηλαδή όταν οι εργοδοτε τες των συντεχνιών, δεν τα κά σε μια συμφωνία, κατά την διατ των, τότε δεν μπορούν οι ίδι διεκδικήσουν δυναμικά τα αιτ διαφορά πρέπει να παραπεφθε αυτής τής συμφωνίας:

"το υπουργειον δυναται να προ εστω κι αν αυτη δεν εζητηθη, σκοπιμον να πραξη τουτο. Εις σιν αποδοχη της μεσολαβήσεως ρας εξυπακουει παρομοιαν υποχ πάευρας."

Αυτό φυσικά βαζει το κρατο ση από τους εργατες. Και η θε ται από το γεγονός ότι, η κυβε επιμείνει και με την διαίτησιαν πιο ισχυρο όπλο από την μεσολ αποφαση παρθει θαναί δεσμευτι Συγκεκριμένα η προνοία έχει ω "Εφ' οσον αμφοτεραι αι πλευρα η διαφορά παραπεφθη εις διαίτ νται όπως η αποφασίς του διαί τική δι' αμφοτερας."

Εδω πρέπει να τονισθεί πως

τοχη εις απεργίαν μη κηρυχσομενη υπο συνεστημενου και λειτουργουντος επαγγελ ματατειου η ενωσους, επιφωρει την αυτοδι νιν των εργασιών ην σχεσωει των απεργών αζημιως για τον εργοδοτην."

η, ο εργοδοτης μπορεί να απολυσει χωρις η εργάτες που παίρνουν μέρος σε ανεπι- εργίες.

εις δυο περιπτώσεις Αγγλίας και Ελλά- μοι που ανφεραμε προσπαθησαν να κτυπη στήθα την εργατική ταξη, αφαιρωντας ημα απεργίας προς συμπαράσταση άλλων το δικαίωμα ανεπίσημης απεργίας, το πικετοφορίας εξω απο χωρους δουλειας βασικά δικαιώματα για τα οποία, οι αγωνίζονται για τόσα χρονια.

Αγγλία η εργατική ταξη καταπολεμησε εργατικό αυτο νόμο, μεχρι που η Εργατική αναγκασθηκε να τον αλλάξει.

Ελλάδα η εργατική ταξη αγωνιστηκε εναντια στον 330 με διαδηλώσεις και α. Η κυβέρνηση Καραμανλη κτυπη ονα και αστυνομια όλες τις εκδηλώσεις στον νομο με αποτέλεσμα, τα αίματρη τον Μαι του '76 και την θυματοποίηση των αγωνιστων εργατων.

Αγγλία και Ελλάδα οι κυβερνήσεις ψηφι- ως αντεργατικούς νομους, τους δικαιολο- λωντάς για 'κρίση' και 'δημοσίον συμφε- ην Κυπρο το λενε 'εθνικο συμφερον' και τα αντεργατικά μετρα παίρνονται με την άση της γραφειοκρατίας των συντεχνιών. οι των συντεχνιών αντι να ηγηθουν των αγωνων, ενισχυουν τον ρολο του κρατους.

ο κρατος κι ο ρολος του

ονος οτι το κρατος, συνυπογραψε τον ζι με την ηγεσία των συντεχνιών και οδοτες, δειχνει την σπουδαιότητα που το κρατος σαν ρυθμιστή των εργατικών οι ιδιες οι προνοιες του κωδικα, είναι ου να κανουν τον ρολο του κρατους, ενα πιο σημαντικούς παραγοντες, στο πως θα οι εργατικές σχέσεις.

ετυχαινετα με το να γίνεται το Υπουρ- ριας μεσολαβητης στις εργατικές διαφο- ην οταν οι εργοδοτες και οι γραφειοκρα- οντεχνιών, δεν τα καταφεροι να φτασουν κωνια, κατα την διαρκεια δ. τ' εργατευ- δεν μπορούν οι ιδιοι οι εργάτες να ουν δυναμικα τα αιτηματα τους, αλλά η ρεπει να παραπεφθει στο υπουργείο. Βα συμφωνίας:

ειον δυναται να προσφερει μεσολαβησιν ου αυτη δεν εζητηθη, ειςεστι, εαν κρινη α προξη τουτο. εις τοιαυτην περιπτω- η της μεσολαβησεως υπο της μιας πλευ- ουει παρομοιαν υποχρεωσιν της ετερας

οικα βαζει το κρατος σε πιο ευνοικη θε- ρς εργάτες. Κα η θεση αυτη ενδυναμωνε- γεγονος οτι, η κυβερνηση μπορεί να η με την διαιτησίαν. Η διαιτησία είναι οπλο απο την μεσολαβηση γιατι οποια ρθει θανατι δεσμευτική για τους εργάτες να η προνοια εχει ως εξης:

αμφοτεροι αι πλευραι συμφωνουν οπως παραπεφθη εις διαιτησίαν αυται αποδεχο η αποφασίς του διαιτητου είναι δεσμευτ φροτερας."

πει να τονισθει πως διαιτητής και κα-

νονας διαιτησίας, αποφαιζονται απο το υπουργείο εργασίας.

Βασικο ομως στοιχειο της ολης καταστασης, ει- ναι πως κατα την διαρκειαν όλων αυτων των διαδι- κασιών, οι εργάτες δεν μπορούν να κατεβουν σε απ- ργια η άλλου ειδους δυναμικο αγωνα. Αυτο λεγεται ξεκαθαρα στον κωδικα και για την περιπτωση ερευ- νας που γίνεται απο διερευνητική Επιτροπη για συγκεκριμενη διαφορά εργοδοτων συντεχνιών.

Δηλαδή: "Δια διαφοράν παραπεφθεισαν εις διερευνητική Επι- τροπη δεν θα κηρυσσεται απεργία η ανταπεργία εφ' οσον η ερευνα συνεχιζεται."

Όλα αυτα ενδυναμωνουν τον ρολο του κρατους. Κι ο ρολος αυτος φαίνεται να είναι πιο ισχυρος απο τον ρολο των συντεχνιών, μια και το κρατος μπορεί να βγαζει δικες του ανακοινώσεις στον τυ- πο όσο αφορά εργατικές διαφορες, ενώ οι συντεχνιες πρεπει να βγαζουν κοινες ανακοινώσεις με τους εργοδοτες. Με τον τροπο αυτο εμποδιζονται οι εργ- τες, στο να μαθουν τι ακριβως συζητιεται στις διαπραγματευσεις, για την επίλυση των προβληματο- τους. Η ελλειψη σωστης πληροφορησης είναι προ- βλημα και για τους αμεσα ενδιαφερομενους εργάτες αλλά και για τους υπολοιπους εργάτες, που θα μπο- ρουσαν να δωσουν συμπαράσταση στους εργάτες που αντιμετωπιζουν ενα συγκεκριμενο πρόβλημα.

Γίνεται προσπάθεια στον κωδικα να δημιουργη- θει μια τετοια εικονα για το κρατος, που να το δειχνει ουδετερο και χωρις ιδιαιτερα συμφεροντα, ετσι που να μπορεί να δινει αντικειμενικες λυ- σεις στις εργατικές διαφορες. Ομως απο τη φυση του το κρατος δεν μπορεί να δωσει αντικειμενικες λύσεις. Ζουμέ σε μια ταξικη κοινωνία, οπου το κρατος εξυπηρετει τα συμφεροντα της αρχουσας ταξης που δεν είναι άλλη απο τη ταξη των κεφαλαι- οκρατων. Και αυτοι που απαρτιζουν τον κυβερνητι- κο μηχανισμο, υπουργοι, ανωτεροι κυβερνητικοι υπαλληλοι κλπ, αν δεν είναι οι ιδιοι κεφαλαιο- κρατες, ασπαζονται την αστική ιδεολογια. Γι αυτο οποια λυση και ναρθει απο αυτο τον μηχανισμο οσον αφορά τα εργατικά προβλήματα, θανατι μια λυση εναντια στα εργατικά συμφεροντα.

κωδικας και οι εργοδοτες

Ο κωδικας παρουσιαστηκε σαν επιταχτική αναγ- κη, για την αναπτυξη της οικονομίας λογω του 'εθνικου' προβληματος και 'εθνικων' συμφεροντων. Στην ουσια τα 'εθνικα' συμφεροντα, είναι τα συμφεροντα των κεφαλαιοκρατων, μια κι αυτο ση- μαινει τριπλασιασμο των κερδων τους, σε βαρος του βιοτικού επιπεδου των εργατων. Το πως γίνεται αυτο φανηκε καθαρα στο αρθρο "ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑ- ΛΙΣΜΟΣ", στο προηγουμενο τευχος του 'δελτιου συζη- τησης'.

Τα φτηνα μεροκαματα είναι βασικός παραγοντας για την διατήρηση ψηλων κερδων, για τους κεφαλαι- οκρατες της Κυπρου. Οπως τονισε προσφατα ο προεδρος του Κυπριακου Εμπορικου και Βιομηχανικου Επιμελητηριου, (ΚΕΒΕ), Μ.Σαββίδης:

"...η εκδηλουμενη προσφατα τασης εντονης αυξησεως των μισθων και ημερομισθων σ' ορισμενους τομεις αποτελει παρεκκλιση απ' την προαναφερθεισα αρχη και θα πρεπει να τεθει υπο καποιον ελεγχον."

Αυτο δειχνει οτι οι εργοδοτες είναι αποφασισ- μενοι, να κρατησουν τα μεροκαματα χαμηλα. Γι αυτο και με το δικηο του βιαστηκαν να υπογραφουν τον κωδικα προτου καν ενταθουν οι εργατικοι αγωνες για διεκδικηση πιο ψηλων μεροκαματων και καλυτερω- συνθηκων δουλειας. Και στην προσπάθεια τους αυτα οι εργοδοτες εχουν την 'συμπαρασταση' της γραφει- οκρατίας των συντεχνιών.

ο ρολος των συντεχνιών

Ο κωδικας βιομηχανικών σχέσεων δεν είναι κατι καινούργιο στην ιστορία των εργατικών σχέσεων στην Κυπρο. Ερχεται σαν συνέχεια των προηγουμενων συμφωνιών της ηγεσίας των συντεχνιών με εργοδοτες και κρατος, για ρυθμιση των εργατικών σχέσεων, πε- ριορισμο των μισθων και ελεγχο των εργατων. Δειχ- νει πως βλέπουν την θεση τους μεσα στην αστική κοινωνία οι ηγετες των συντεχνιών και εξηγα γιατί αυτοι οι ηγετες συμφωνανε με εργοδοτες και κυβερνηση.

Τον ρολο τους τον βλέπουν μεσα στο ιδιο το καπιταλιστικο συστημα, σε συνεργασία μαζίτου. Για την διατήρηση της δικης τους θεσης αποφευγε- ται η ταξικη παλη. Και στο τελος αντι για καθο- δηγητες των αγωνων της εργατικής ταξης, 'αστυνο- μεουν' τους εργάτες μαζί με τους εργοδοτες και το κρατος.

Αποφευγουν να αφησουν οποιαδηποτε πρωτοβουλια στους ιδιους τους εργάτες. Προτιμουν ν' αντικα- ταστησουν την εργατική ταξη και τον ρολο της στην επίλυση εργατικών προβληματον με το κρατος. Έτσι αποφευγετε η ενεργή συμμετοχη των εργατων σε δυναμικους αγωνες και η πολιτική συνειδητο- ποιηση των πιο αγωνιστων εργατων. Αυτο κανει την 'αστυνομείυση' καλλιλεγχο πιο ευκολα. Στους εργάτες αφηνετα ο παθητικός ρολος, του να μημ κανουν τιποτε και να περιμενουν λύσεις απο τους ηγετες, χωρις την δικη τους συμμετοχη.

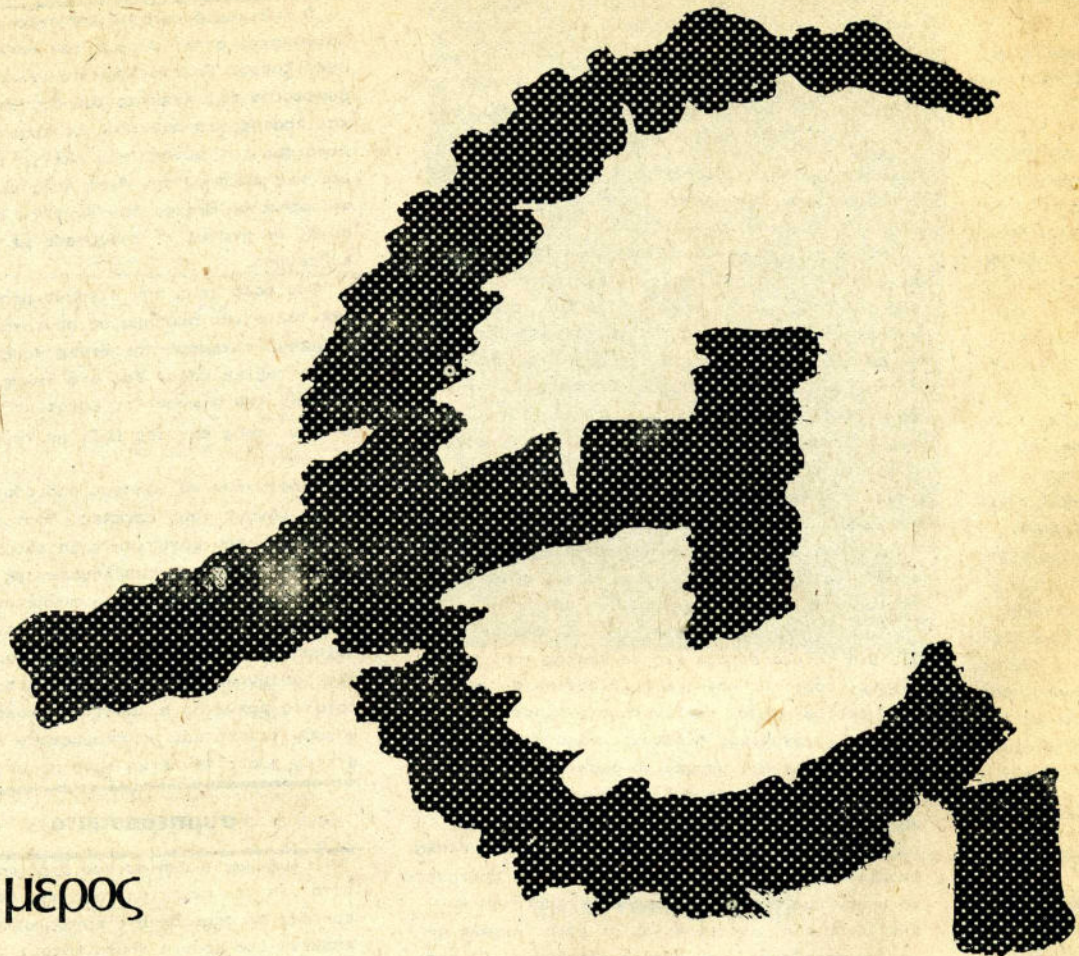
συμπερασματα

Ο κωδικας βιομηχανικών Σχέσεων είναι μια ήττα για την εργατική ταξη και θα βρισκεται εμπωδιο σε οποιοδηποτε εργατικό αγωνα, για τα επομενα δυο χρονια τουλαχιστον. Και τα πραγματα χειροτερωουν απο το γεγονός πως οι ιδιοι οι ηγετες των συντεχνιών υπογραφαν τον κωδικα.

Εμεις πιστευουμε πως η οργανωση των εργα- των σε συντεχνια είναι βασική προϋποθεση για ενότητα των εργατων, συνειδητοποίηση της ταξης τους και για οποιοδηποτε εργατικό αγωνα και διεκδικηση αιτηματων. Ομως η οργανωση αυτη είναι χωρις, σημασια αν οι ιδιοι οι εργάτες δεν συμμετεχουν ενεργα στην επίλυση των προβληματον τους κι αν όλες οι αποφασεις και λύσεις ερχον- ται απο τους γραφειοκρατες των συντεχνιών. Ο κωδικας είναι ενα ατρανταχτο παραδειγμα του ποσο λανθασμενη και αντεργατική μπορεί να ναι η πολιτική των ηγετων.

Η ενεργή συμμετοχη του καθε εργατη σ' αυτους τους αγωνες οχι μονο κανει ευ ολη την διεκδικη- ση αιτηματων και ενδυναμωνει την εργατική ταξη στο συνολο της, αλλά και ανεβαζει την πολιτική συνειδητοποιηστων εργατων. Η συνειδητοποίηση της ταξης τους, κανει τους εργάτες να δουν πιο καθαρα τη σχέση των προβληματον τους με το συ-στημα το οποιο ζουμε και την αναγκη αλλαγης αυτού του συστηματος.

Αυτη την στιγμή ο ρολος του καθε αγωνιστη εργατη και του καθε συνειδητου αριστερου είναι να αγωνιστουν ετσι ωστε να εμποδισθει η εφαρμο- γη του κωδικα που κτυπα τα ταξικα συμφεροντα των εργατων και βοηθα στο να θησαυριζουν οι κεφαλαιο- κρατες καθε μερα και περισσοτερα. Επίσης μαινει σαν βασικός σποκος, η δημιουργια ενος αγωνιστικου εργατικού κινήματος που θα μπορεί στο μελλον να εμποδιζει την υπογραφή τετοιων κωδικων και τη ληψη οποιοδηποτε άλλων αντεργατικών μετρων. Ένος κινήματος που θα μπορεσει να ηγηθει σωστα των εργατικών αγωνων.

α μέρος
**ΤΟ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ
 ΕΡΓΑΤΙΚΟ
 ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ**
 ρωτη ηλια

Το άρθρο αυτό είναι τό πρώτο μέρος ενός κειμένου πού αποτελείται από 3 μέρη μέ τόν γενικό τίτλο "Ρεφορμισμός, σταλινισμός, καί έπαναστατική διεξοδος."

Ο σκοπός του άρθρου δέν είναι νά παρουσιάση ένα συγκεκριμένο πολιτικό πρόγραμμα γιά τόν Κυπριακό χώρο, γιά τήν νίκη της Σοσιαλιστικής επανάστασης. Ένα τέτοιο έργο είναι δουλειά του επαναστατικού κόμματος τό όποιο ... λάμπει μέ τήν άπουσία του στην Κύπρο. Είναι δουλειά που απαιτεί σκληρή δουλειά καί μεγάλη σοβαρότητα στην έπεξεργασία του πράγμα πού είναι άδύνατο νά γίνει στα πλαίσια ενός άρθρου.

Σκοπός μας είναι λοιπόν νά ξεκαθαρίσουμε τούς λογαριασμούς μας μέ τόν Σταλισμό στον χώρο της θεωρίας, σάν Μαρξιστές επαναστάτες: νά δώσουμε στη νέα γενιά τών επαναστατών αγωνιστών τά θεωρητικά όπλα γιά νά μπορέσουν νά ξεπεράσουν τή γραφειοκρατική άρτηριοσκήληση καί τόν μενσεβικισμό μέ τά όποια τόσα χρόνια τό ΑΚΕΛ, κόμμα της εργατικής τάξης έχει αποχυνώσει καί αποπροσανατολίσει τές Κυπριακές μάζες τών εργαζομένων: μέ

δύο λόγια νά παρουσιάση τή δυνατότητα ύπαρξης της επαναστατικής έναλλαχτικής λύσης γιά τές υποανάπτυχτες χώρες καί γιά τήν Κύπρο ειδικότερα.

ΤΑΧΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ

Σάν άφορμή παρνούμε τό άρθρο του Δ. Χριστόφια "ΑΚΕΛ: θέματα ταχτικής καί Στρατηγικής" πού παρουσιάστηκε στον "Νέο Δημοκράτη" Νο 45, Νιόβου 1975, σ.16.

Αρχίζοντας λοιπόν ό Δ. Χριστόφιας μās εξηγεί τί είναι (σύμφωνα πάντα μέ τόν Άκελικό Μαρξισμό) ή Στρατηγική καί ή ταχτική του εργατικού κόμματος.

Στήν σφαίρα λοιπόν της στρατηγικής έχουμε νά "καθορίσουμε τήν κατεύθυνση του κύριου πλήγματος". Όλοκληρη ή παραμόρφωση του Μαρξισμού από τό Σταλινικό έκτρωμα βρίσκεται συμπυκνωμένη σ' αυτή τή

φράση. Για τους μαρξιστές επαναστάτες ή στρατηγική απορρέει από την κατανόηση της ιστορικής χρεωκοπίας του καπιταλισμού σάν κοινωνικό σύστημα στο παγκόσμιο επίπεδο και την βίαια άνατροπή του. Για το χτίσιμο της Σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Ο Στρατηγικός στόχος λοιπόν είναι πάντα ή Σοσιαλιστική επανάσταση, σάν άπαρχή μιās έποχης νέας ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων βασισμένες σ' ένα νέο τρόπο παραγωγής. Ούτε λέξη, ούτε καν άναφορά στο ποιος είναι ο στρατηγικός στόχος από τόν Δ. Χριστόφια. Η ιστορική διαδικασία χωρίζεται σε μίνι-διαδικασίες που τό τέλος της μιās είναι ή άφετηρία της άλλης; τά ιστορικά στάδια. Είναι καθαρό λοιπόν ότι για τόν Δ. Χ. ή στρατηγική καθορίζεται από την έκπλήρωση των συνθηκών ενός συγκεκριμένου σταδίου (άνυπαρκτου έξ' άλλου όπως θα δοϋμε παρακάτω) κι' όχι μιās έποχης, δηλ. αυτής του καπιταλισμού. Αυτό θα σήμαινε ότι θαπρεζε να παρουσιάσουμε την σοσιαλιστική επανάσταση σάν στρατηγικό στόχο, αλλά τί "Τροτσκιστής" να κατηγορηθεί ο Κοσ Χριστόφιας; Άπ' αυτή την σταδιακή λογική που μένει ξένη από την Μαρξιστική διαλεκτική μέθοδο άνάλυσης, απορρέει και ή θεωρία της "πρωτεύουσας και δευτερεύουσας άντίφασης". Δηλαδή, στο "έθνικοαπελευθερωτικό" στάδιο κáμνουμε άντι-ιμπεριαλιστικό κι' όχι άντικαπιταλιστικό άγώνα, και τά γνωστά για "μάξιμουμ" και "μίνιμουμ" προγράμματα. Με άπλά λόγια, όταν χτυπούμε την "κύρια" άντίφαση ζητούμε λίγα, όταν ξεπερνάμε με την "κύρια" άντίφαση (ιμπεριαλισμός), ζητούμε περισσότερο και δείχνουμε τά δόντια στους δικούς μας καπιταλιστές.

Άπό την ίδια λογική απορρέει και ή θεωρία της εϊρηνικής συνείπαρης. Δηλαδή, δεχόμαστε σάν άρχή την συνείπαρη του καπιταλισμού χωρίς να πολεμάμε για την βίαιη άνατροπή των άστικών κυβερνήσεων, προκειμένου να διαφυλάξουμε τές επαναστατικές κατακτήσεις των Σοσιαλιστικών χωρών!

Άπό τά πιό πάνω βγαίνει σά φυσικό άπακόλουθο, ή μη άναφορά στη Σοσιαλιστική επανάσταση.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΧΤΙΚΗ

"Όσο για την ταχτική, αυτή "απορρέει από τη στρατηγική, ύποτάσσεται σ' αυτήν, άποβλέπει στη λύση των τρεχόντων καθόντων του κίνηματος και γι' αυτό είναι περισσότερο εύλόγιστη. Στη σφαίρα της ταχτικής ύπάγονται ο καθορισμός της τρέχουσας πολιτικής του κόμματος στη δοσμένη συγκεκριμένη κατάσταση, ο ύπολογισμός των άλλαγών στο συσχετισμό των ταξικών δυνάμεων, ή έκλογή των μορφών και των μεθόδων πάλης, ή χρησιμοποίηση τέτοιων συνθημάτων που ν' άντιστοιχούν στές συγκεκριμένες συνθήκες και να έξασφαλίζουν κατά τόν καλύτερο τρόπο την έπίτευξη των στρατηγικών καθόντων." (σ.16 Ν.Δ.). Την παράγραφο σέ συνάρτηση με τόν καθορισμό της στρατηγικής, διατρέχει ή λογική της έκπλήρωσης και έπίτευξης των άμεσων προβλημάτων στα πλαίσια ενός περιορισμένου ιστορικού σταδίου, και μέ βάση ένα "μίνιμουμ" πρόγραμμα.

Σίγουρα ή ταχτική του επαναστατικού έργατικού κόμματος απορρέει από την έπικαιρότητα και καθορίζεται σέ σχέση με τά προβλήματα που παρουσιάζονται.

Ο σκοπός της όμως είναι (κι' αυτό τό "εχευνά" έντεχνα ή Άκελικός ρεφορμισμός) να δείξει μέσα από την καθημερινή πάλη την άναγκαιότητα της άνατροπής της άστικής τάξης και σ' αυτό ο Δευνωμός είναι τό πιό έκλεκτό κι' έντεχνο πολιτικό έργαλετο. Ξεκινώντας από τη ρεφορμιστική συνείπαρη της έργατικής τάξης (αυξήσεις ήμερομισθίων, καλύτερευση όρων ζωής κ.λ.π.) ο Δευνωμός διαπαιδαγωγεί έμπραχτα τές μάζες δείχνοντας τους την άνεπάρκεια αυτών των άπαιτήσεων. Έπ' όσον ο καπιταλισμός παραμένει σάν κοινωνικό σύστημα της έκμετάλλευσης και όδηγεί τές μάζες στο πάρημο της επαναστατικής συνείπαρης για την μεταμόρφωση της άσυνείπαρης δυσάρεσκειας σέ συνείπαρη έξέγερση για την άνατροπή της άστικής τάξης, για τη νίκη της Σοσιαλιστικής επανάστασης, την έξαφάνιση των ταξικών άντιθέσεων.

Ένώ τό πρόβλημα παρουσιάζεται ιδιαίτερα δεύ για την Κύπρο λόγω της ύπαρης προβλήματος έθνικής μειονότητας, τό ΑΚΕΛ μόνο δουλική ύποταγή στους Κύπριους άστούς έχει να έπίδειξη σ' όλη την ιστορία του χωρίς την έπεξεργασία ενός όποιοδήποτε μεταβατικού προγράμματος που να ένώνει τους Έλληνες και Τούρκους καταπιεζόμενους κι' έκμεταλλεζόμενους από την άστική τάξη κάτω από τη σημαία του επαναστατικού Μαρξισμού.

Η ανάπτυξη της Κυπριακής οίκονομίας έγινε και γίνεται πάνω στη ράχη του Κύπριου έργάτη και φτωχού άγρότη, που πλήρωσαν μ' ένα πραξικόπημα κι' ένα ιμπεριαλιστικό πόλεμο την δουλοπρέπεια του κόμματος τους άπέναντι στους άστούς.

"...Για να έξαπατήσουν τόν λαό, οι άστοί δημοκράτες πάντοτε προωθούσαν και προωθούν διάφορα "συνθήματα". Χρειάζεται να έξαληθεύσουμε την εϊλικρινείά τους, να παραλλήλουμε τές πράξεις με τά λόγια, να μην άρκέστοϋμε σέ ίδιαστολικές ή τσαρλατάνικες φράσεις, αλλά να άναζητήσουμε τό πραγματικό ταξικό περιεχόμενο" (1). (ύπογραμμήσεις δικές μου) "Ένα πραγματικό Δευνιστικό κόμμα θαλέγε: "Μας λέτε κύριοι Κύπριοι καπιταλιστές ότι με την εϊσβολή χάσατε πολλά και δέν μπορείτε γά μας αύξήσετε τους μισθούς μας. Πρώτα-πρώτα φανήκατε άδύναμοι να άποτρέψετε ένα πραξικόπημα τό όποιο μιά μερίδα από σας ύποστήριξε. Πάντα τσακώνεστε για τό ποιος θα τρώει την μεγαλύτερη μερίδα των καρπών της δουλειάς μας. Τώρα μας λέτε να σας ύποστηρίξουμε ξανά, για τη "σωτηρία της Κύπρου" και πρέπει ναμάστε έτοιμοι για κάθε είδους θυσία. Τό περιεργο είναι ότι πάντα έμετς οι έργάτες κάνουμε θυσίες, ένω έσετς γεμίζετε τά θησαυροφυλάκια των Τραπεζών. Για να πολεμήσουμε μαζί σας δεύετε μας τά λογιστικά σας βιβλία και τους τραπεζιτικούς σας λογαριασμούς για να δοϋμε πόσα έχετε "χάσει" Γιατί έμετς τώρα πεινάμε και ζοϋμε σέ άντίσκηνα για να ξαναχτίσετε τά εργοστάσιά σας. Καταδικάζετε τους Άμερικάνους για τό ρόλο τους, και από την άλλη οι ίδιοι οι Άμερικάνοι σας δίνουν χρηματική βοήθεια για να ξαναφτιάξετε τές περιουσίες σας. Έμετς τί έχομε να κερδίσουμε άπ' όλ' αυτά; Τά δικά σας λάθη και τές άντιφάσεις του συστήματος που εκπροσωπεύετε δέν θα τά πληρώσουμε ούτε έμετς ούτε οι Τουρκοκύπριοι έργάτες, γιατί οι έργάτες σ' όλο τόν κόσμο δέν έχουν άντικρούμενα συμφέροντα όπως έσετς οι καπιταλιστές που κάνετε

πολέμους χρησιμοποιώντας τους εργάτες κι' αγρότες σαν στρατό σας ενάντια σ' αυτούς άλλων χωρών μόλις τσακωθείτε με τους άλλους καπιταλιστές για τ' όποι' θά πάρει τή μερίδα του λέοντος. Δεχόμαστε να πολεμήσουμε μαζί σας για τήν απελευθέρωση τής Κύπρου, αλλά με τους δικούς μας όρους."

Φυσικά έδω θά 'ρθουν ούρλιαζοντας οί μεγάλοι Μαρξιστές-Λενινιστές του ΑΚΕΛ να μās πουν ότι οί "Προτσικιστές μικροαστοί" υπερηφούν στάδια όλα-κερα και προωθούν "αριστεριστίνα" τήν πρόωρη ταξική σύγκρουση, και να μās υπενθυμήτουν ότι διεξάγουμε έθνικο-απελευθερωτικό, αντιιμπεριαλιστικό αγώνα κι' όχι αντικαπιταλιστικό. Για τους Μαρξιστές επανιστάτες, ό ιμπεριαλισμός παραμένει πάντα τό ανώτατο στάδιο του ιμπεριαλισμού και σαν τέτοιο τόν αντιμετωπίζουμε. Μόνη σωτηρία τής παγκόσμιας εργατικής μπροστά στο ιμπεριαλιστικό σφαγείο, ή εξέλιξις του συστήματος που γεννά τόν ιμπεριαλισμό: ή ανατροπή του καπιταλισμού, και τό χτίσιμο του Σοσιαλισμού άκόμα και στές μικρές υποανάπτυχτες χώρες. Ό αντιιμπεριαλιστικός αγώνας δεν μπορεί παρά να είναι ταυτόχρονα και άνεκα κλιστής.

ΑΣΤΙΚΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Είναι γεγονός ότι ή Κύπρος σαν θύμα του νεο-αποικισμού, μορφή ιμπεριαλιστικής υποδούλωσης των παλιών αποικιών, έχει μιά σειρά αστικο-δημοκρατικών προβλημάτων να λύση, τά κυριότερα από τά όποια είναι τό αγροτικό, ή έκβιομηχανοποίηση και φυσικά τό λεγόμενο έθνικό πρόβλημα. 'Η ίδια όμως ή φενόδουλη αστική τάξη (πάνω σ' αυτό θά ξανάρθουμε), δεν πρόρεσε σ' όλα τά 18 χρόνια τής εξουσίας της μετά τήν "άποτίναξη" του έγγλέζικου ιμπεριαλισμού να προχωρήση παρά μόνο σε μέτρα τόσο έπιφανειακά, που στην ουσία δεν ανταποκρίνονταν στές βαθιές κοινωνικές αλλαγές που χρειαζόταν ή καθυστερημένη Κυπριακή οικονομία (ανάδαμος τής τεράστιας έκκλησιαστικής γής, έθνικοποίηση των μεταλλίων χωρίς άποζημίωση, λύσις του άρδευτικού προβλήματος κοινωνικές ασφάλισεις, κθάροση).

Δέν άρνούμαστε και δέν γυρίζουμε τή ράχη μας σε κανένα δημοκρατικό αίτημα έστω κι' αν έχει αστικο-δημοκρατικό χαρακτήρα ή και μικροαστικό. Γιατί αυτά τά αίτήματα όταν ή ίδια ή αστική κυβέρνηση δεν μπορεί να τά λύση (όταν τά λύει) παρά με μισομέτρα πέρνουν ένα χαρακτήρα επαναστατικό. Τά συνθήματα αυτά μπορούμε να τά προωθήσουμε παράλληλα με τήν κομμουνιστική προπαγάνδα.

Μπροστά στην άδυναμια των αστών να τά λύσουν, αυτά τά αστικο-δημοκρατικά αίτήματα στρέφονται εναντίον τους, και μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τήν επαναστατική κινητοποίηση των μαζών. Παρ' όλο λοιπόν τόν αστικό χαρακτήρα των αίτημάτων του τό προλεταριάτο μπορεί να τά λύση με τρόπο όχι ρεφορμιστικό αλλά επαναστατικό, κάτω από τήν καθοδήγηση του έπ. κόμματος: "Έν τώ μεταξύ αυτό δε σημαίνει καθόλου ότι ή Σοσιαλδημοκρατία* θά σταματήσει τόν άμεσο κι' επίμονο αγώνα για όλ' αυτά τά (αστικοδημοκρατικά, σημ. δική μου) αίτήματα-αυτή ή άποχή θά έπαιξε άπλούστατα τό παιγνίδι τής μπουρζουαζίας και τής αντίδρασης - αντίθετα, συνεπάγεται ή ανάγκη να φορμουλαριστουν όλ' αυ-

τά τά αίτήματα και να τους δώσουμε ένα χαρακτήρα όχι ρεφορμιστικό, αλλά επαναστατικό. Όχι μένοντας μέσα στα πλαίσια τής αστικής νομιμότητας αλλά σπάζοντας τα. Όχι μόνο να ευχαριστιόμαστε με κοινοβουλευτικές έπεμβάσεις και με βερμπαλιστικές διαμαρτυρίες, αλλά παρασύροντας τές μάζες στην δράση, μεγαλώνοντας και σιληραίνοντας τόν αγώνα γύρω από κάθε κύριο δημοκρατικό αίτημα, μέχρι τήν μεταπική έφοδο του προλεταριάτου ενάντια στην μπουρζουαζία, δηλαδή μέχρι τή Σοσιαλιστική επανάσταση που απαλλοτριώνει τή μπουρζουαζία"(2).

"Μας λέτε λοιπόν κύριο καπιταλιστές", θάλεγε τό έπ. κόμμα στο όνομα τής εργατικής τάξης, "ότι θέλετε τήν κθάροση στον στρατό και στήν κρατική μηχανή. Μέχρι τώρα όμως, μόνο μερικά πρόσωπα έχετε αλλάξει ενώ ό μηχανισμός αυτός καθ' έαυτος παραμένει ανέπαφος, κι' είναι ακριβώς αυτό τόν μηχανισμό που χρησιμοποιείτε για να διαλύεται άπεργίες και διαδηλώσεις και να κάνετε πραξικοπήματα. Ό "δημοκρατισμός" σας σταματά εκεί που τά συμφέροντα σας, που αυτός ό μηχανισμός προασπίζει, μπαίνουν σε κίνδυνο. Δέν σας έχουμε εμπιστοσύνη. Τά έφεδρικά σας δεν διάλυσαν τήν ΕΟΚΑ Β' ούτε πριν ούτε τώρα. 'Η ΕΟΚΑ Β' χτυπά όμως πρώτα άπ' όλα έμās τους εργάτες είναι μιά ένοπλη συμμορία του κεφαλαίου. Μπροστά λοιπόν στην αντιδραστική βία αντίτάσσουμε τή δική μας επαναστατική βία. Δώστε μας όπλα να τους χτυπήσουμε είδεμη θά τά πάρουμε μόνοι μας. Για να μās οίγουροι θά δημιουργήσουμε ένοπλες εργατικές πολιτοφυλακές. "Αν μās έμποδίσετε θά χτυπήσουμε κι' έσας. Τές ζημιές από τους καυγάδες θά τές πληρώσετε έσεϊς οί αστοί κι' όχι έμεις οί εργάτες."

*Αντίθετα, όλ' αυτά τά πλήρωσε και τά πληρώνει ή Κυπριακή εργατική τάξη. Τά βάρη τής οικονομικής άνθησης και εξαπλώσης με τή βοήθεια και σύνδεση με τές πιο αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες έπεφταν πριν και τώρα μετά τόν πόλεμο με τήν νέα προσπάθεια έκβιομηχανοποίησης, στους ώμους τής

* Πρόκειται για τήν 'Επανάστ. πτέρυγα της Σοσιαλδημοκρατίας που αντιπροσώπευαν οί μπολσεβίκοι το 1916.

Ο Γ. Γραμματέας του ΑΚΕΛ μαζί με άλλους βουλευτές επίσημο επίσημο στο Κληρίδη του 76

ἐργατικής τάξης. Ἡ ἀφελιότητα τῶν Κυπρίων ἐργατῶν στὴν περίοδο πού μεσολάβησε ἀπὸ τὴν ἀνεξαρτησία μέχρι σήμερα, ὀφείλεται στὴν χωρὶς ὄρους ὑποταγή τῶν Κυπρίων ἐργατῶν στὴν δουλικὰ ὑποταγμένη στὸν ἱμπεριαλισμὸ ἀστική τάξη, ἡ ὁποία παρ' ὅλα αὐτὰ ἔχει νὰ παίξει τὸν προοδευτικὸ (!!) ρόλο τοῦ ἐθνικο-ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα ἐνάντιον στὸν ... ἱμπεριαλισμὸ σύμφωνα πάντα μὲ τὴν Ἀκελικὴ Μαρξιστικὴ μεγαλοφυΐα. Πρέπει πράγματι νάμαστε πολὺ φωτισμένοι Ἀκελικά γιὰ νὰ συλλάβουμε αὐτὴ τὴν τόσο ... "Μαρξιστικὴ" θεωρία. Γιατί παρ' ὅλο πού ἡ ΕΟΚΑ μὲ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀποτίναξε τὲς μορφές τῆς ἀνοιχτῆς ἀποικιοκρατίας, δὲν προχώρησε στὴν σφαῖρα τῶν οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀλλαγῶν.

ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ - ΑΚΕΛ

Τὸ πρόβλημα τοῦ ἐλέγχου τῶν μέσων παραγωγῆς δὲν λύθηκε· ἄλλαξε ἀπλῶς ὁ τρόπος διαχείρισης τους στὸ ὀργανικὸ πλαίσιο. Ἡ καθυστερημένη Κύπρια οἰκονομία προσπαθοῦσε νὰ πετάξῃ τὰ φρένα πού τῆς ἐπέβαλε ἡ μακριὰ περίοδος τῆς ἀποικιοκρατίας ὁδῆκε στένα μὲ τὰ ξένα ἱμπεριαλιστικὰ κεφάλαια γιὰ νὰ καλύψῃ μὲ ἄλλα τὰ κενὰ τῆς ὑποανάπτυξης, ἀφοῦ ἀπὸ μόνη τῆς ἡ Κύπρια ἀστική τάξη δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ σὲ μιά αὐτόνομη συσσώρευση κεφαλαίου. Ἡ παρουσία τῶν Εὐρωπαϊκῶν κυρίως καὶ τῶν Ἀμερικάνικων κεφαλαίων, ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητη πραγματικότητα μετὰ τὴν ἀνεξαρτησία.

"Ὅμως καὶ πάνω σ' αὐτὸ ὁ Δ. Χριστόφιας ἔχει ἔτοιμη τὴν ἀπάντησή του: "Ἡ 2η Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ τὸν Γενάρη τοῦ 1955 τόνιζε πῶς: Ἵταν ἐμεῖς διακηρύττουμε ὅτι ὁ ἀγῶνας τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ εἶναι μαζικός, ἀνοιχτός, εἰρηνικός, τὸ ἐννοοῦμε. Οἱ μαζικὲς λαϊκὲς συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, ἀπεργίες, ὅταν προπάντων συγκεντρῶνουν ὅλο τὸν λαὸ ἐνωμένο, εἶναι μορφές παλλαϊκοῦ δημοκρατικοῦ ἀγῶνα. Αὐτὲς τὲς παλλαϊκὲς δημοκρατικὲς μορφές ἀγῶνα ἐπιδιώκουμε νὰ χρησιμοποιήσουμε σὰν ἀναφαίρετο καὶ διεθνῶς ἀνεγνωρισμένο δικαίωμα ὅλων τῶν λαῶν πού ἀγωνίζονται γιὰ τὰ δίκαια τους. Στους Τούρκους τῆς Κύπρου τείνουμε πάντα χερί φιλίας καὶ συνεργα-

σας γιατί κοινὰ εἶναι τὰ συμφέροντά μας καὶ κοινὸς ὁ ἀγῶνας μας". Δυστυχῶς ἡ Δεξιά καὶ ἡ ἡγεσία τῆς ἐθνικῆς ἀστικῆς τάξης, ἀκολούθησε τὴν ἀνεδαφινὴ (!!) ἐξτρεμιστικὴ (!!) ταχτικὴ τοῦ ἔνοπλου ἀγῶνα πού εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ ριξεῖ ἀπὸ τὴ μιά τοὺς Τουρκοκυπρίους στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Βρετανικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ νὰ ὀδηγήσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη στὲς συνθήκες τῆς Ζυρίχης-Λονδίνου." (Ν.Δ. σ.17).

Σὲ μιά τέτοια ἔξαρση ἀνάλυσης τῶν ἀντικειμενικῶν συνθηκῶν ὠρίμανσης τοῦ ἀντιαποικιακοῦ ἀγῶνα θὰ ὑποκλινόταν ἀκόμα καὶ ὁ Μαχάτμα Γκάντι. "Ὡστὲ Κε Χριστόφια εἶναι ἡ μορφή τοῦ ἔνοπλου ἀγῶνα κι' ὄχι τοῦ πατσιφιστικοῦ* πού προτεινάτε, πού ὀδήγησε τὴν Κύπρο στὸν νεο-ἀποικισμό; Τότε τί γίνεται μὲ τὸ κοινωνικὸ πρόγραμμα πού θάβαζε μπροστά ὁ πατσιφισμὸς σας ἀφοῦ εἶχατε τοὺς ἴδιους στόχους; Μήπως θὰ ὀδηγοῦσε στὴν κοινοκτημοσύνη τῶν μέσων παραγωγῆς; Σ' αὐτὰ ὅμως δὲν μπορεῖτε ν' ἀπαντήσετε Κε Χριστόφια γιατί ὁ ρεφορμισμὸς σας συμβαδίζει μὲ τὴν ἐπιβίωση τοῦ καπιταλισμοῦ. Δὲν εἶναι ὁ ἔνοπλος ἀγῶνας αὐτὸς καδ' εαυτὸς ἡ πηγή τῆς κακοδαιμονίας τῆς Κύπρου, ἀλλὰ ἡ διεξαγωγή τοῦ κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ἀστικῆς κι' ὄχι τῆς ἐργατικῆς τάξης, πράγμα πού ἀρνηθήκατε νὰ κἀνετε. Γιατί αὐτὸς ὁ ἀγῶνας μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ πέρα ἀπὸ τὴν πολιτικὴ, στὴν κοινωνικὴ ἀπελευθέρωση τῶν Κυπρίων ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν. Ἡ ἀστική τάξη καμμιά διάθεση δὲν εἶχε νὰ ριφικινδυνεύσῃ ἕνα ἔνοπλο ἀγῶνα ἐνάντια στὴν μεγαλύτερη τότε ἀποικιακὴ δύναμη. Τὸ ἔκανε παρὰ τὴν θέλησή της καὶ πρὶν ἦταν ἀργά γι' αὐτὴν σὰν τάξη. Ὁ τεραστίος ἀγροτικὸς πληθυσμὸς τῆς Κύπρου, τελειῶς παραγκωνισμένος καὶ ἀπομυζωμένος ἀπὸ τὸν Ἑγγλέζικο ἱμπεριαλισμὸ ἔβλεπε τὴν ἔνοπλη ἐξέγερση σὰν τὸ μόνο μέσο ἀποτίναξης τῆς ἱμπεριαλιστικῆς ἐκμετάλλευσης.

"Ἐνας τέτοιος ἀγῶνας μὲ τὴν συμμαχία ἐργατῶν ἀγροτῶν, μποροῦσε νὰ ἀπαλλοτριώσῃ ὄχι μόνον τοὺς Ἑγγλέζους ἀλλὰ καὶ τοὺς Κύπριους ἀφέντες. Γι' αὐτὸ ἀντὶ νὰ μελνῆ ἔξω ἀπὸ τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἐξελιχθῇ ἀνεξάρτητα ἀπ' αὐτὴν, μ' ὅλους τοὺς κινδύνους πού συνεπάγονταν, γι' αὐτὴν σὰν τάξη καὶ γιὰ τὸ σύστημα γενικὰ, προτίμησε νὰ πάρῃ τὴν ἡγεσία τοῦ ἀντιαποικιακοῦ ἀγῶνα. Νὰ δικαιωδαγωγῆσῃ τὲς μάζες μὲ τὸ δικὸ τῆς ἀστικό-δημοκρατικὸ πρόγραμμα, καὶ νὰ χαλιναγωγῆσῃ τὸ κίνημα. Φυσικὸ ἦταν μετὰ τὴν ἀνεξαρτησία νὰ ῥθοῦν σὲ σύγκρουση ἡ Ἑλληνοκυπριακὴ καὶ Τουρκοκυπριακὴ ἀστικὴ τάξη γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς, μ' ὅλες τὲς ἐθνικιστικὲς καὶ σωβινιστικὲς συνέπειες πού ἀκολούθησάν, ἀφοῦ ἔλειπε κι' ἀπὸ τὲς δύο πλευρὲς ὁ ἐπαναστατικὸς πόλος.

"Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ἐπίσης Κε Χριστόφια ὅτι "τείνετε τὸ χερί συνεργασίας καὶ φιλίας στους Τ/Κ" μὲ πολὺ παρᾶξενο τρόπο ἀφήνοντας ἀνυπεράσπιστους τοὺς Τ/Κ ἐργάτες ἀγωνιστὲς μπροστά στὲς ἐπιθέσεις τῆς φασιστικῆς ΤΜΤ, διαλύοντας ἐθελοντικὰ τὰ Τουρκικὰ γραφεῖ-

* Πατσιφισμὸς: ἡ ἰδεαλιστικὴ θεωρία πού στρέφεται ἐνάντια σὲ οποιαδήποτε βία, χωρὶς νὰ διαχωρίζει τὴν βία τοῦ καταπιεσθῆ ἀπὸ τὴ βία τοῦ καταπιεσμένου. Ἐιρηνοφιλία.

α της ΠΒΟ και χωρίς να ενδυναμώσετε και να υποστηρίξετε μαχητικά την άλλη λεγόμενη μεταξύ Τ/Κ και Ε/Κ εργατών ενάντια στην ΤΜΤ του Ντεκιάς και των Έγγλίζων, την Πρωτομαγιά του 1958. Αποτέλεσμα ήταν να απογοητευτούν οι 3.000 Τ/Κ μέλη της ΠΒΟ και να πέσουν υπό την εξτρεμιστική ηγεμονία των Τ/Κ άστων. Με παράξενο τρόπο μά την αλήθεια εκδηλώνεται την φιλία σας προς τους Τ/Κ Κε Χριστόφια ::

Μήπως λοιπόν Κ Χριστόφια δεν ήταν "έξτρεμιστική" ή ένοπλη λύση, αλλά τό πολιτικό της πρόγραμμα και θάπρεπε τό ΑΚΕΛ σαν κόμμα των Ε/Κ και Τ/Κ εργατών να δειξη τόν επαναστατικό δρόμο στές μάζες; Όμως όχι, προτιμήσατε να τραβήσετε τό χέρι σας από τήν φωτιά που μπορούσε να κάψει κι' έσας τους ίδιους, αφήνοντας τήν απόλυτη ιδεολογική και πολιτική κυριαρχία στην Κυπριακή άστική τάξη, για να έχετε έτοιμο τό άλλοθι σας και να νίπτετε τās χεϊρας σας σαν Πόντιοι Πιλάτοι, μιλώντας για ... εϊρηνικούς αγώνες ενάντια στην πιό στυγνή μορφή έκμετάλλευσης.

"... Κατά συνέπεια, τό να μιλάς γενικά για τή "βία" χωρίς να αναλύσης τές συνθήκες που ξεχωρίζουν τήν αντιδραστική βία από τήν επαναστατική βία, είναι σαν να γίνεσαι ένας Φιλισταίος άπαρνητής της επανάστασης, ή άπλουστατα άταπατάσαι, άπατώντας μέ σοφίστρες και τούς άλλους". (3)

ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ

Η Σταλινική μυωπία θέλει πάντα να εξετάζει τόν συσχετισμό δυνάμεων από τήν καθαρά μαθηματική της πλευρά, δηλ. τό αριθμητικά όλιγό αριθμο του προλεταριάτου. Κάνοντας τέλεια άφαίρεση του ιστορικού ρόλου που θά μπορούσε αυτό να παίζει στη δεδομένη ιστορική στιγμή, μέ τήν τεράστια κοινωνική δυναμική που δημιουργούσε τό καιτό άγροτικό πρόβλημα τελείως παραγκωνισμένο κι' εξαθλιωμένο από τούς Έγγλίζους άφέντες. Χρησιμοποιώντας μαθηματικές εξισώσεις αντί τή διαλεκτική, τό ΑΚΕΛ αφήνει τήν άγροτιά να δυναμώσει τές τάξεις της ΒΟΚΑ, πρόγραμμα που εξηγεί άκόμα και σήμερα μία κάποια συμπάθεια για τήν ΒΟΚΑ Β' σε μερικές άγροτικές περιοχές. Κανένα καθαρά αντίαποικιακό πρόγραμμα κοινωνικών διεκδικήσεων που θά ένωσαν τούς Έλληνες και Τούρκους εργατες κι' άγρότες ενάντια στον Άγγλικό ζυγό δεν είχε προωθηθεί, παρά μόνο τό ΑΚΕΛ πετούσε στά σύννεφα της Πλατωνικής και μεταφυσικής καταδίκης της "βίας" και των "έξτρεμιστών" που πολεμούσαν τούς Έγγλίζους στην θέση αυτών τούς όποιους ο ρόλος ήταν νάναι οι καθοδηγητές του αγώνα. Αυτοί οι "έξτρεμιστές" δεν έχαναν έν τώ μεταξύ εθαιριβα να έχτελουν έν ψυχρώ τούς άριστερους συνδικαλιστές άφου τόσο ο Γρίβας όσο και ο Μακάριος ήθελαν να είναι σίγουροι ότι παρ' όλη τήν και' τους διαγωγής, οι κόκκινοι δεν θά κάνουν "τρέλλες". Η έκκληση και ή άστική τάξη γίνονται έτσι οι ύπολοιποι ρυθμιστές της τύχης του Κυπριακού προλεταριάτου, τό όποιο πληρώνει σήμερα πανάκριβα αυτή τήν ήγεμονία. Παρ' όλα αυτά άκόμα και μετά τήν "άπελευθέρωση" τό ΑΚΕΛ συνεχίζει τή δουλική του ύποταγή στη "φιλελεύθερη, αντιιμπεριαλιστική" άστική τάξη ή όποια είχε συσπειρωθεί γύρω από τόν "υπερταξικό" της Βοναπάρτη Μακάριο.

"Εφ' όσον τό στάδιο που περνούμε παραμένει βασι-

κά αντιιμπεριαλιστικό-έθνικό-άπελευθερωτικό - μάς λέει ή άπόφαση του 10ου συνεδρίου του ΑΚΕΛ τό 1962- κύριος σκοπός της γενικής πολιτικής του ΑΚΕΛ είναι ή ολοκλήρωση της Κυπριακής ανεξαρτησίας και κύριος έχθρός του λαού παραμένει ο ιμπεριαλισμός και τά όργανα του. Κινητήριες δυνάμεις στην πάλη για να άπυλαχτούμε από τήν ιμπεριαλιστική έπιρροή και έξάρτηση, να καταργήσουμε τές ιμπεριαλιστικές στρατιωτικές βάσεις, να δημοκρατικοποιήσουμε τήν πολιτική και κοινωνική ζωή, είναι οι εργατες οι άγρότες και εργαζόμενοι γενικά, ή διάνοηση και ή έθνική άστική τάξη: όλος ο λαός εκτός από εκείνους που έχουν συνδέσει τά συμφέροντα τους μέ τόν ιμπεριαλισμό (έδώ τό συνέδριο "εξεχνα" πάλι να μάς πη ποιά τάξη έχει δεμένα τά συμφέροντα της μέ τόν ιμπεριαλισμό.) Όλες αυτές οι δυνάμεις έπιβάλλεται να συσπειρωθούν σ' ένα ένιατο αντιιμπεριαλ. μέτωπο πάλης, και γι' αυτή τή συσπείρωση των πατριωτικών δυνάμεων ή εργατική τάξη θά παίζει πρωτόδρο ρόλο." (Ν.Δ. σ.17).

Δέν έχουμε καμμιά αντίθεση σαν θέμα ταχτικής, τή παροδική συμμαχία άκόμα και μέ τούς άστούς προκειμένου να έξουδετερώσουμε ένα έπικίνδυνο αντίπαλο. Από ζήτημα ταχτικού έλιγμο όμως να τό ανιψώσουμε σε στρατηγικό άξονα πάλης καταπνίγοντας κάθε μορφή ταξικών διεκδικήσεων και δίνοντας "συγχωροχάρτι" στους "δικούς" μας άστούς ύπάρχει μία τεράστια διαφορά. Γιατί αυτή ή συμμαχία μένει πάντα παροδική και σκοπό έχει να δυναμώσει τές θέσεις του επαναστατικού κόμματος, τό όποιο εκμεταλλεύεται τήν πιό έλάχιστη ρωγή στο καπιταλιστικό στρατόπεδο, προωθώντας πάντοτε χωρίς διακοπή τό ανεξάρτητο πολιτικό πρόγραμμα του προλεταριάτου.

"...Μέ τήν άγροτιά, μέχρι τό τέρας της άστικο-δημοκρατικής επανάστασης μέ τή φτωχή μερίδα, τούς προλετάρους, τούς μισο-προλετάρους της άγροτίας, μπροστά για τή σοσιαλιστική επανάσταση. Τέτοια ήταν ή Πολιτική των μποσεβίκων και ήταν ή μόνη μαρξιστική πολιτική" (4). Δυστυχώς αυτή δεν είναι ή περίπτωση του ΑΚΕΛ τό όποιο ρίχνει άναθέματα στους "άριστεριστές" που κατακρίνουν τήν "πολιτική της ούρας" του ΑΚΕΛ. Και όμως, "τό ζήτημα είναι πως να εφαρμόσουμε αυτή τήν ταχτική (των συμμαχιών σημ. δική μου), μέ τρόπο ώστε να ανυψώσουμε και όχι να ύποβιβάσουμε τό γενικό έπίπεδο της συνείδησης του προλεταριάτου, τό επαναστατικό του πνεύμα, τήν δυνατότητα του να αγωνιστεί και να νικήσει". (5). Αν πάλι ή φωτισμένη Άκελική μας ήγεσία προσπαθεί να κρύψει τήν θεωρητική της γύμνια βασισμένη στη γελοία πρόφαση του αριθμητικά άνισχυρου προλεταριάτου για να δικαιολογήσει τές δουλικές της συμμαχίες μέ τούς άστούς, σφετεριζόμενοι τήν Λενινιστική θεωρία, ο ίδιος ο Λένιν έρχεται να τούς θυμίση για μία άκόμα φορά πόσο ξένοι παραμένουν μέ τά διδάγματα του μεγάλου καθοδηγητή επαναστάτη: "Σ' αυτές τές (ύποανάπτυχτες) χώρες, τό βιομηχανικό προλεταριάτο είναι σχεδόν άνυπαρχτο. Παρ' όλ' αυτά, κι' εκεί άκόμα έχουμε αναλάβει και πρέπει να αναλάβουμε τόν ρόλο του καθοδηγητή. Η δουλειά μας μάς έδειξε ότι πρέπει να υπερπηδήσουμε τεράστιες δυσκολίες σ' αυτές τές χώρες, αλλά τά πραχτικά αποτελέσματα έδειξαν έξ ίσου ότι παρ' όλες τές δυσκολίες, είναι δυνατό

Όταν η ΕΔΕΝ επεμβαίνει σε δυναμικούς αγώνες...

"Πολλές από τις θέσεις των διαγραφέντων είναι και θέσεις της Σ. Νεολαίας. Γι' αυτό πρέπει να τις διαφυλάξουμε από τη χρεωκοπία που αναπόφευκτα θα υποστούν αν δοθεί η εντύπωση πως έχουν διαγραφεί για τις απόψεις - τους".

Φυσικά θα μπορούσαμε να σταθούμε για πολύ τόσο στο κατηγορητήριο-ανακοίνωση με τις αντιφάσεις που έχει, όσο και στην αντιδημοκρατικότητα των διαδικασιών που ακολουθήθηκαν από την ηγεσία της νεολαίας (του ψέθρου, της μικροπολιτικής για μήνες) για την απομόνωση των δύο διαγραφέντων.

Το πρόβλημα όμως είναι πολιτικό και σαν τέτοιο μας ενδιαφέρει. Οι πραγματικοί λόγοι της αποβολής, θα πρέπει να εντοπισθούν στην κρίση της οργάνωσης, που περνά τον τελευταίο χρόνο και στην αδυναμία της ηγεσίας να ξεφύγει από την κρίση.

το αδιέξοδο των κομμάτων

Μετά το πραξικόπημα-εισβολή στην Κύπρο, παρατηρήθηκε μια αριστερή μετατόπιση των μαζών και ένα ανέβασμα του λαϊκού κινήματος.

Η δεξιά είχε χρεωκοπήσει. Μια μερίδα - της είχε προετοιμάσει το πραξικόπημα κι άνοιξε τις πόρτες για την εισβολή. Η άλλη μερίδα-της στάθηκε ανίκανη να το αποτρέψει. Έτσι η κυρίαρχη ιδεολογία της άρχουσας τάξης είχε μπει σε αμφισβήτηση.

Πολύ συχνά οι μαζικές εκδηλώσεις ήταν μαχητικές. Ήπερναν μια δυναμική που ξεπερνούσε πολλές φορές την ίδια την ηγεσία του κινήματος. Όπως οι διαδηλώσεις στην αμερικάνικη πρεσβεία, στις βάσεις, στην αμερικάνικη βιβλιοθήκη, όπου σημειώθηκαν και συγκρούσεις με την αστυνομία.

Η κινητοποιήσεις αυτές γέννησαν πολλούς αγωνιστές και ειδικά από την νεολαία που αρνιόταν να δεχθεί τις προηγούμενες αξίες και την φιλοσοφία της άρχουσας τάξης.

Το ΑΚΕΛ από πλευράς ηγεσίας της εργατικής τάξης δεν είχε τίποτα ουσιαστικά να προσφέρει, εκτός από μια θριαμβολογία για τις "σωστές εκτιμήσεις και προβλέψεις" του κόμματος που είχε εκθέσει προ-πραξικοπηματικά.

Η ΕΔΕΚ μέχρι τότε ('74) βρισκόταν στο περιθώριο της πολιτικής. Επαίξε τον ρόλο της προσωπικής φρουράς του Μακάριου και αγωνιζόταν για μια πραγματική αστική δημοκρατία.

Όπως αναφέραμε η πολιτική της ηγεσίας του ΑΚΕΛ δεν πρόσφερε καμία εναλλακτική λύση στα ριζοσπαστικοποιημένα πρωτοπόρα στοιχεία. Το κίνημα ήταν ανεβασμένο. Από την άλλη η ΕΔΕΚ είχε δημιουργήσει στις μάζες μια αγωνιστική παράδοση με την αντίσταση στο πραξικόπημα.

Έτσι η ΕΔΕΚ για να μπορέσει να βγει από την πολιτική απομόνωση που βρισκόταν και πιεσμένη από την αριστερή μετατόπιση των μαζών, χρειάστηκε να εμφανιστεί αριστερότερα του ΑΚΕΛ και "δημοκρατικότερη" της δεξιάς. Αυτό δηλ. που αναφέρει ο Μάρξ... "Κάθε κόμμα χτυπάει από πίσω το κόμμα που τείνει προς τα μπρος και ακουμπάει από μπρος στο κόμμα που τείνει προς τα πίσω" (18η Μπρυμαίρ σ.43) Έτσι η ηγεσία της ΕΔΕΚ στη πλατεία μάζα των μικροαστών της πόλης και της υπαίθρου κήρυξε πίστη κι αφοσίωση στις αστικοδημοκρατικές διαδικασίες (Βουλή, κράτος κ.ά.) ενώ την νεολαία την χρησιμοποιούσε για να διοχετεύσει όλα εκείνα τα πρωτοπόρα αριστερά στοιχεία, προσφέροντας άφθονη επαναστατική φρασεολογία. (Μετονομασία-της σε Σοσιαλιστικό κόμμα, αλλαγές στο καταστατικό κ.ά.)

ο κεντρισμός της έδεν

Στες προγραμματικές και καταστατικές αρχές της οργάνωσης (συνεδριο Γενναρη '76) γίνεται μια μίση

στική ανάλυση της κοινωνίας.

Απ' αυτές βγαίνει ότι μόνο η πάλη κάτω από την ηγεσία της εργατικής τάξης θα φέρει την λευτεριά και πως ο αγώνας ενάντια στον Καπιταλισμό κι ο αγώνας ενάντια στον Ιμπεριαλισμό δεν ξεχωρίζουν. Δέχεται τον Μαρξισμό και τον ελισθημονικό σοσιαλισμό σαν την κοσμοθεωρία και μέθοδο για το χτίσιμο του Σοσιαλισμού. Ο Μακάριος καθορίζεται σαν αστός Βοναπάρτης. Όλα αυτά ήδη ερχόντουσαν σε αντίφαση με τις αρχές του κόμματος και τον μικροαστικό-του προσανατολισμό.

Είναι γεγονός επίσης πως η ΕΑΕΝ έπαιξε πρωτοποριακό ρόλο στις κινητοποιήσεις του '74, '75 και '76. Με την ανοχή της ηγεσίας της ΕΔΕΚ οι πόρτες ήταν ανοιχτές για όλους και για όλα τα ρεύματα. Η ίδια η ΕΑΕΝ προσφερόταν σαν χώρος όπου η ριζοσπαστικοποίηση των μικροαστικών μαζών μπορούσε να αξιοποιηθεί και να πάρη μια σωστή επαναστατική μορφή. Όπως και το κόμμα η ΕΑΕΝ ήταν ανομοιογενής. Οργάνωση χωρίς ένα ασφυκτικό μηχανισμό-του έχει το ΑΚΕΛ ή η ΕΑΟΝ για παράδειγμα, που επέτρεπε μεγάλη ελευθερία, λειτουργώντας στο εσωτερικό δημοκρατικά. Η βάση της οργάνωσης διψούσε για νέβρη λύσεις. Πολλοί σύντροφοι είδαν την ΕΑΕΝ σαν το χώρο που θα τους έφερνε σ' επαφή με το εργ. κίνημα και σαν τρόπο για το μάζεμα των πρωτοπύρων στοιχείων.

Πέρα όμως από τις αντιφάσεις που υπήρχαν μεταξύ ΕΑΕΝ-ΕΔΕΚ, υπήρχαν κι αντιφάσεις και ασάφειες μέσα στην ίδια την ΕΑΕΝ, που δηλώνουν θεωρητική ανεπάρκεια κι αδυναμία. Για παράδειγμα τι είναι επαναστατικό κόμμα; Ποιος ο ρόλος της ΕΑΕΝ σε σχέση με την ΕΔΕΚ και σε σχέση με την ταξική πάλη. Ποιος ο ρόλος της εφημερίδας (Σ. Έκφραση) για μια επαναστατική οργάνωση. Ποια είναι η θέση της ΕΑΕΝ για το ΑΚΕΛ, τις συντεχνίες κι ακόμα για την ίδια την ΕΔΕΚ. Όλα αυτά φυσικά χρειάζονται να ξεκαθαριστούν θεωρητικά. Όχι γιατί υποτάσσεται η πρακτική δουλειά στις θεωρητικολογίες.

Αλλά γιατί είναι απαραίτητο εφόδιο (το θεωρητικό ξεκαθάρισμα) για την διαπαιδαγώγηση των αγωνιστικών στοιχείων μελών της ΕΑΕΝ στο πνεύμα μιας Δευνιστικής οργάνωσης και για την επέμβαση της οργάνωσης μέσα στην εργατική τάξη, που είναι ο άξονας αναφοράς κάθε Μαρξιστή.

Όμως οι σύντροφοι της ηγεσίας της ΕΑΕΝ βλέπουν την ΕΔΕΚ σαν αυτοσκοπό κι όχι σαν μέσο για το χτίσιμο του επαναστατικού κόμματος. Απ' αυτή την άποψη το ιδεολογικό και θεωρητικό ξεκαθάρισμα γι αυτούς είναι πολυτέλεια και πολυλογία. Αρνούνται να δουν την θεωρία, αλλά μόνο την "πραγματικότητα" της ΕΔΕΚ. Αυτό είναι χαρακτηριστικό στοιχείο του κεντρισμού. Ο κεντρισμός είναι εμπειρισμός. Η πολιτική εκείνη που δεν νοιάζεται γι αρχές και θυσιάζει τα πάντα στες μεθόδους και τα μέσα. Ο κεντριστής ρίχνεται στο κολύμπι χωρίς ιδεολογικές αποσκευές κι εγκαταλείπει τον εαυτό-του στη διάθεση κάθε ρεύματος που συναντά. "Πόσες φορές δεν έχουμε συναντήσει ένα ξεπασμένο κεντριστή που θεωρεί τον εαυτό-του "ρεαλιστή" απλώς και μόνο γιατί καταπίεστηκε να κολυμπήσει χωρίς οποιοδήποτε ιδεολογικό φορτίο και κάθε ρεύμα που θα συναντήσει τον παρσέρνει. Δεν μπορεί να καταλάβει ότι οι αρχές δεν είναι νεκρό φορτίο αλλά γραμμή ζωής για τον επαναστάτη κολυμβητή". (Ν. ΠΡΩΤΙΚ)

Το δρόμο προς τις μάζες οι σύντροφοι αυτοί τον βρήκαν σ' ένα είδος καιροσκοπικής προσαρμογής στην "πραγματικότητα" της ΕΔΕΚ. Έτσι, την πολιτική τους πράξη επεμβαίνοντας στην πραγματικότητα την παρουσιάζουν σαν την ίδια την πραγματικότητα.

Μια αριστερή κεντρική οργάνωση όσο κι αν δεν έχει ξεκαθαρούς επαναστατικούς στόχους, αλλά ασάφεις και συγχισμένους, δέχεται ωστόσο την άμεση δράση των μαζών, όπως είχε γίνει μέχρι και το 1976 που το κίνημα βρισκόταν σε άνοδο. Σε περιόδους όμως ταξικής ηρεμίας και "κάτσιμο" του κινήματος, οι κεντριστές ευκολα οδηγούνται σ' ένα δεξιο τυχοδιωχτισμό.

Δεν μπορεί στα λόγια νύσσι μαρξιστής να δέχεται τον πρωτοποριακό ρόλο της εργατικής τάξης, και στην πράξη να μην διαχωρίζεται ριζικά από το πρόγραμμα και την πολιτική της ΕΔΕΚ. Να δέχεται την "εθνική ενότητα", την "διζωνική", τους κώδικες βιομηχανικών σχέσεων, τα "χαμηλά μεροκάματα και το παχυνόδι του κοινοβουλευτισμού. Το να γίνεται συνένοχος σ' αυτά και ν' αρνήσει τον ανεξάρτητο πολιτικό, οργανωτικό ρόλο της εργατικής τάξης (αρνούμενος να δουλέψει γι' αυτό) είναι σαν να περνάς στον "πολιτικό υπόκοσμο".

η κρίση

Όλες αυτές οι αντιφάσεις μέσα στην ΕΑΕΝ όπως αναφέραμε υπήρχαν έντονα. Πολλές μάχες δίνονταν από διάφορες τρισεως αντιπολιτευτικές, μια από τις οποίες ήταν και η τάση των 2 διαγραφέντων. Όμως οι διαφωνίες και η πάλη - περιορίστηκε -δυστυχώς- στο επίπεδο της ηγεσίας. Ένω η βάση της οργάνωσης δεν είχε ιδέα.

Οι εσωτερικές αυτές αντιθέσεις άρχισαν να επιδεινώνονται με την κρίση στο εξωτερικό δηλαδή, το χαμηλό του κινήματος. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ προσανατολιζόταν σταθερά στο κοινοβούλιο. Πέφτει το επαναστατικό-της "μένος" όσο κοντα παίζει στις λειτουργίες και τα θεσμικά πλαίσια της αστικής κοινωνίας.

Ήταν φυσικό η ηγεσία της ΕΔΕΚ να μην βλέπει με καλό μάτι ένα παρατρέβημα της "αριστεροποίησης" της ΕΑΕΝ. Ήδη ο Λυσσαρίδης κατηγορείτο για "εξτρεμισμό" από το ΑΚΕΛ κι από την δεξιά. Η νεολαία-του κατ'εφε και μάζεφε τα πιο αγωνιστικά στοιχεία. Ήταν καιρός ο αυθορμητισμός και η επαναστατικότητα-τους να μπει σε μια "σωστή" ταχτική που βλάψει ο "μεταποικισμός".

Το πρώτο κρούσμα στην ΕΑΕΝ φάνηκε το 1976 (Μάης) με την ανακοίνωση που έβγαλε και πολύ σωστά, υποστήριξε τον αγώνα των Ελλήνων εργατών ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο του Καραμανλή. Πολύ ξεκάθαρα η ανακοίνωση ξεσκεπάζε το αστυνομικό κράτος του Καραμανλή που χτύπησε τους εργάτες στα επεισόδια της 25 του Μάη. Η ανακοίνωση ενόχλησε πολλούς είχε δημιουργήσει σκάνδαλο. Η κυβέρνηση "απολογήθηκε" στο Δούντα ΑΚΕΛ και Ρ.Σ. καταδικάσαν την ανακοίνωση. Το κόμμα αντέδρασε βίαια και η ηγεσία της ΕΑΕΝ υποχώρησε αφού δέχτηκε να κλείσει το θέμα.

Στις κοινοβουλευτικές εκλογές (Σεπ. '76) η υποχώρηση συνεχίστηκε. Στο θέμα της απλής αναλογικής και στο θέμα της σύμπραξης. Ένω η ηγεσία της νεολαίας στα γραφεία ήταν υπέρ της ανεξάρτητης εκλογικής μάχης τελικά υποχώρησε κλόνοντας εξορμήσεις μάλιστα

με προεκλογικές ομιλίες.

Το ίδιο συνέβη με την αναβολή των κοινοτικών εκλογών.

Παράλληλα η οργάνωση άρχισε να πεφτη σε μια αδράνεια από τις ομάδες βάσεις μέχρι και την Εχτ. Γραμματεία.

Όπως δείχνει κι ένα έγγραφο που κυκλοφόρησε στην Εχτ. Γραμματεία τον Γενάρη του 1977: "ο βασικός λόγος για την αδράνεια και που σχεδόν την εξηγεί πλήρως είναι η απογοήτευση και η ανικανότητα να τα υπερβούμε. Έχει γίνει πια φανερό πως η έλλειψη συλλογικής προοπτικής είναι η αιτία που αδραντοποιεί την οργάνωση. Αφού τα στελέχη της νεολαίας δεν είναι ικανοποιημένα με την πορεία του κόμματος είναι υποχρεωμένα να υποβάλουν υπαλλαχτική γραμμή. Και είναι η έλλειψη της πολιτικής τούτης γραμμής που αποτελεσματώνει την δραστηριότητα των συλλογικών οργάνων της οργάνωσης. Χωρίς ξεκάθαρη πορεία πλεύσης είναι φυσικό να παρατηρούνται όλα τούτα τα προβλήματα και η απογοήτευση". Φυσικά το πνεύμα του κειμένου έμ'αλλε ν' αλλάξει και να κατηγορηθούν οι διαγραφέντες σαν οι αίτιοι της κρίσης της οργάνωσης.

Η Σ. εκφραση είχε κλείσει. Η υποχώρηση όμως συνεχίστηκε. Με την υπογραφή της δικοινοτικής ομοσπονδίας τον Φλεβέρη του '77 η ΕΔΕΝ υποχίρνοντας στην αντιδιζωνική της αρχή δεν κατεδίδασε τις συνομιλίες. Πολλά μέλη αντέδρασαν για την πολιτική υποχώρηση. Ένα έγγραφο της Επ. Επ. Δ/σίας και διαφωνίες εκφράστηκαν σ' ένα ακτιβ κι άσκησαν μια πρέση. Όμως η ηγεσία της ΕΔΕΝ προχώρησε μετά τη διαφωνία ΕΔΕΚ για τους χάρτες (κι όχι για την δικοινοτική ομοσπονδία. Προηρόχτηκε μια εμπένια ενάντια στη διζωνική με αναγραφή συνθημάτων. Η κ μπάνια αυτή όμως έσβησε πριν αρχίσει καλά-καλά. Η κρίση εντείνεται. Η έπαφή βασης-ηγεσία είναι αναπαρκτή. Τα συλλογικά όργανα-καθοδήγηση ακινητοποιούνται. Τα ιδεολογικά μαθήματα σταμάτησαν, καμμία κινητοποίηση ή δραστηριότητα. Κι ερχόμαστε πρόθυρα προεδρικής εκλογής χωρίς καμμία απολύτως προοπτική. Η θέση της ΕΔΕΚ ήταν ξεκάθαρη θ' ακολουθούσε την γραμμή των υπόλοιπων κομμάτων με "διαφωνίες" όπως πάντα. Η ΕΔΕΝ ακολουθούσε κι αυτή την ΕΔΕΚ με μασομενες "διαφωνίες" για την πολιτική του κόμματος. Μια μικρή ένταση στο επίπεδο των εργατικών αγώνων (απεργίες σε διάφορους τομείς) περνούν σχεδόν απατηρήτοι.

Όλη αυτή η κατάσταση-κρίση εξωτερική- είχε φέρει πια την κρίση στο εσωτερικό σε αδιέξοδο. Έδωσε μεγαλύτερη οξύτητα στους εσωτερικούς ανταγωνισμούς (αποβολές τον Νιόβρη) βάθυνε τις διαιρέσεις-τους.

Ο Σαίξπηρ είχε συμβουλέψει κάποτε "να εκμεταλλευτούμε τον καιρό της παλιόροιας για να μη κολήσουμε παντοτινά στην παραλία αγναντεύοντας τη θάλασσα".

που παμε συντροφοί.

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ όπως αναφέραμε έχει προσανατολιστεί για καλά στις διαδικασίες της αστικής δημοκρατίας. Όμως είναι αδύνατο για την ΕΔΕΚ να συνεχίσει την πορεία της με το να υπάρχουν εκείνα τα "διαλυτικά στοιχεία της "διασπορας" οι "διασπα-

στες" που υψώνουν ακόμα τη φωνή-τους. Οι "εκκαθαρίσεις" είναι απαραίτητες.

Αυτο δυστυχώς δεν το είδαν οι συντροφοί της ΕΔΕΝ. Γιατί κι αυτοί μέσα στην κρίση-τους θα πρέπει να ξεκαθαρίζουν με οποιαδήποτε αντιπολίτευση που τους φέρνει αντιμέτωπους με την γύμνη αλήθεια. Έτσι παρουσιάζεται η αναγκαιότητα ν' ανδρωθεί το κόμμα και να ισχυροποιήσει το μηχανισμό-του. Οι πόρτες κλείνουν.

Η συγκρότηση ενός ισχυρού κομματικού μηχανισμού κατά το πρότυπο του αστικού κράτους είναι η μοναδική λύση που μπορεί να εγγυηθεί την πολιτική ύπαρξη της ΕΔΕΚ και της ΕΔΕΝ.

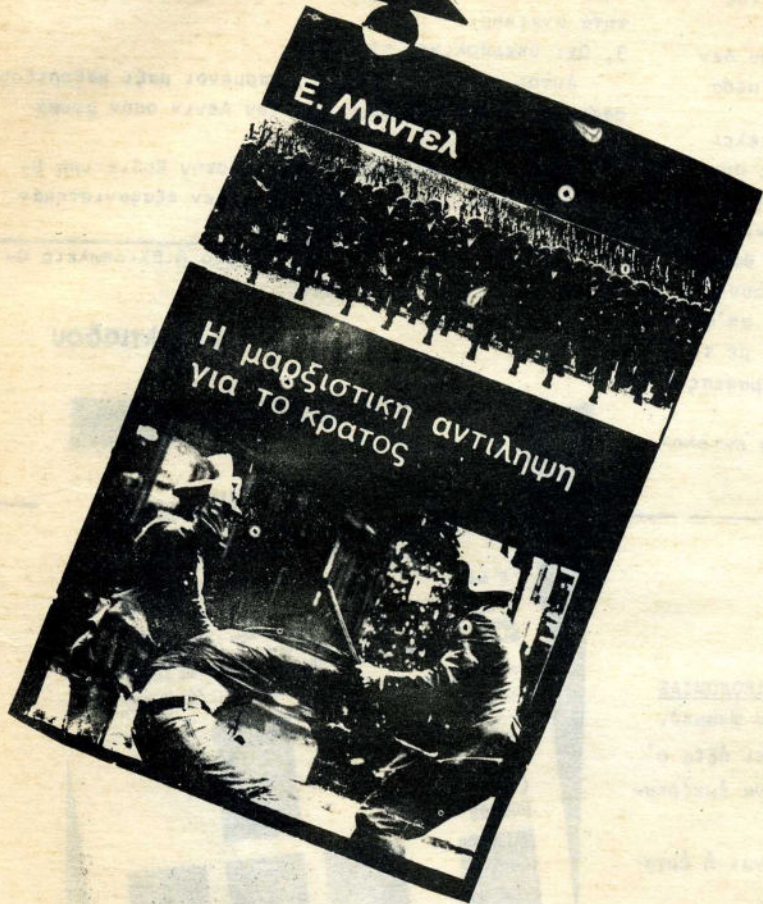
Οι δημοκρατικές διαδικασίες που υπάρχουν - και προβάλλονται σαν απόδειξη της εσωτερικής δημοκρατίας - είναι το ανάλογο των αστικών κοινοβουλευτικών δημοκρατικών θεσμών. Η "μικροαστική δημοκρατία" που χαρακτηρίζεται από τον ατομικισμό, τις "προσωπικότητες" και οι γρήγορες εναλλαγές από τον ενθουσιασμό στην κατάπτωση.

Μια πραγματική δημοκρατική λειτουργία στο εσωτερικό απαιτεί την συνειδητή συμμετοχή των μελών στην επεξεργασία της πολιτικής γραμμής. Αυτό όμως προϋποθέτει ένα κοινό ιδεολογικό κριτήριο, μια κοινή ιδεολογική βάση. Στην ΕΔΕΝ λείπει η κοινή ιδεολογική αναφορά, η ενιαία πολιτική. Έτσι το σύνολο των ομάδων βάσεων δεν έχει την ικανότητα για συμμετοχή στην πολιτική επεξεργασία, και είναι αναγκασμένοι να δέχονται αυτά που επιβάλλονται πιο πάνω.

Έχοντας τελικά παρουσιάσει την κατάσταση μέσα στην Σ.Ν.ΕΔΕΝ πολύ δύσκολα μπορούμε να δούμε την ΕΔΕΝ να διαδραματίζει το ρόλο ενός επαναστατικού πόλου έλξης. Δυστυχώς η κρίση πηγάζει από την ίδια την ύπαρξη-της, σαν συμπλήρωμα ενός μικροαστικού κόμματος.

Ήδη οι προεδρικές εκλογές (που δεν έγιναν) πέρασαν την ΕΔΕΚ σε μια άλλη κατηγορία. Θα μπορούσαν φυσικά ορισμένοι συντροφοί της ηγεσίας της ΕΔΕΝ να κυλούν την πέτρα του Σίσσυφου προσπαθώντας να στρέψουν την ΕΔΕΚ "πιο αριστερά" σε κάθε δεξιά-της στροφή. Όμως ο κίνδυνος είναι φανερός. Το να "στρέφεις" αριστερά κάποιον που βρίσκεται δεξιά δεν διαφέρει από ένα ρεφορμιστή. Οι ρεφορμιστές προσπαθούν να βελτιώσουν μια σάπια κατάσταση (καπιταλισμό) κι όχι να την ανατρέψουν.

Η μόνη λύση για τους επαναστάτες που δρουν ακόμα σε μια τέτοια κατάσταση είναι ο διαχωρισμός-τους από κάθε συμβιβασμό και υποχώρηση. Θα πρέπει νάναι ο ξεκάθαρος προσανατολισμός στην εργατική τάξη και η ουσιαστική συνειδητή επέμβαση στους καθημερινούς αγώνες και στους εθνικούς αγώνες του λαού. Η ταχτική να μην υποτάσσει τις αρχές αλλά να τις φέρει στην επιφάνεια για να είναι ενδιάκριτες. Κι όχι μόνο αυτο, θα πρέπει με την κατάλληλη ταχτική να ξεσκεπαστούν όσοι δέχονται τις σοσιαλιστικές αρχές στη θεωρία μα που καμμία σχέση δεν έχουν μ' αυτές. Η ανάγκη δουλειάς για το χτίσιμο του επαναστατικού κόμματος δεν είναι σεχταριστική επιπόνηση. Το επαναστατικό κόμμα χτίζεται μέσα από τους καθημερινούς αγώνες, μέσα στην λδία την τάξη από τους συντρόφους του ΑΚΕΑ της ΕΔΕΚ και τους νέους αγωνιστές της εργατικής τάξης.

Με την απαγωγή του γιου του προέδρου Σπυρίου Κυπριάνου έδωθηκε ή ευκαιρία στον προεδρο να μιλήσει για "ισχυροποίηση του κράτους" με στόχο την πάταξη της βίας και της τρομοκρατίας, με στόχο να επικρατήσει ουσιαστικά δικαιοσύνη. Οι φράσεις αυτές του προέδρου Κυπριάνου βγάζουν ξανα στην έπιφανεια την προσπάθεια των αστών να παρουσιάσουν το κράτος σαν κάτι το υπερταξικό που στοχο έχει την επικράτηση της πραγματικής δικαιοσύνης.

Εμεις πιστευομεν πως στοχος του κρατους δεν είναι η δικαιοσύνη αλλά η εξυπηρέτηση των συμφεροντων της αστικής τάξης. Αποφάσισαμε να παρουσιάσουμε τηνμπροσουρα αυτή του Μαντέλ γιατί σ αυτή ξεγυμνώνεται ο ρολος του κρατους. Αυτα που εκφραζονται μεσα απο τηνμπροσουρα τοποθετουν το θεμα του κρατους σε μια σωστή βάση και τεκμηριωμενα.

Παρα κάτω μεταφέρουμε τα πιο σημαντικά γενικά νόηματα απο τηνμπροσουρα αυτή.

Το κράτος δεν υπήρχε ανεκασθεν. Παρουσιάστηκε με τον καταμερισμό της εργασίας, αφαιρώντας απο την συλλογική ομάδα στο συνολο της την ασκήση ορισμένων λειτουργιών, για να αναληφθούν ολοκληρωτικά απο μια μικρή μερίδα αυτής της ομάδας.

Στην πρωτογενή κοινοκτημονική-κοινωνία που υπήρχε μοναχά στοιχειώδης καταμερισμός εργασίας, όλα τα μέλη της κοινωνίας ασκουν με τη

σειρα στην πράξη όλες τις λειτουργίες (δηλ. δεν υπήρχε κράτος).

Όσο αναπτύσσεται ο κοινωνικός καταμερισμός της εργασίας, όσο η κοινωνία χωρίζεται σε τάξεις, εμφανίζεται το κράτος. Με την εμφάνιση του κράτους τάμει της ομαδικής κοινωνίας στερουνται την ασκήση της λειτουργίας ορισμένων εξουσιών και τα ασκεί μονο ενά μικρο μέρος της ομάδας.

Ένα παραδειγμα είναι ο ολιγισμος. Στην πρωτογενή κοινωνία σπλοφορούσαν ολοι οι ανδρες της ομάδας. Ένω στο κράτος το δικαίωμα σπλοφίας έχει ο στρατος και η αστυνομία. Ο Ένελς έλεγε ότι "το κράτος, σε τελευταία ανάλυση, δεν είναι τίποτε άλλο απο μια ομάδα νοπλων ανθρωπων."

Ας εξετασσουμε την μορφή που πήρε το κράτος στις φεουδαρχικές σχέσεις παραγωγής. Όσο το φεουδο ήταν μικρο εξασκούσε όλες τις εξουσίες ο ηγεμόνας, όταν όμως το φεουδο μεγαλώνει ο ηγεμόνας αναγκάζεται να μεταβιβάσει μερικές απο τις εξουσίες του σε ανδρες που είναι τελειως κάτω απο τον έλεγχο του

Αυτο μας οδηγεί στο συμπέρασμα που είναι η ίδια η βάση της μαρξιστικής θεωρίας για το κράτος: "Το κράτος είναι οργανο που γεννηθηκε σε μια ορισμένη στιγμή της ιστορικής εξέλιξης της ανθρωποτητας και είναι καταδικασμενο να εξαφανιστεί κατά την διάρκεια της ιδίας αυτής εξέλιξης. Δημιουργήθηκε απο το χωρισμο της κοινωνίας σε τάξεις και θα εξαφανιστεί μαζί με το χωρισμο αυτο. Γεννηθηκε σαν οργανο στα χερια της κατεχουσας τάξης για τη διατήρηση της κυριαρχίας της πάνω στην κοινωνία και θα εξαφανιστεί με την εξαφάνιση της ταξικής αυτής κυριαρχίας".

Με την μεταβίβαση της κυριαρχίας απο τους φεουδαρχες στους αστους το σύγχρονο κράτος έχει ολοένα περισσότερες ανάγκες. Τα κρατικά ταμεία γεμίζουν με τα χρήματα των αστών. Επομένως στο βαθμο που οι καπιταλιστες πληρωνουν το κράτος, απαιτούν απο αυτο να εξυπηρετεί τα δικά τους συμφεροντα (15ος - 16ος αιωνας).

Μεσα απο την παλή του εργατικού κινήματος ορισμενοι θεσμοι του αστικού κρατους γίνονται πολυπλοκωτεροι. Η καθολική ψηφοφορία αντικατέστησε την φορολογική τοποθέτηση Η στρατιωτική υπηρεσία έγινε υποχρεωτική ολος ο κοσμος πληρωνει φορους. Έτσι ο ταξικός χαρακτήρας έγινε λιγωτερο διαφανής.

Κανενας σημερα δεν πιστευει ότι το κοινοβουλιο είναι εκείνο του κυβερνάει.

Η κρατική εξουσία είναι μια διαρκής εξουσία. αυτή εξασκεί ορισμενο αριθμο ξεχωριστων και αυτονομων θεσμων. "Οι κυβερνήσεις ερχονται και παρέρχονται αλλά η αστυνομία και η διοίκηση μενουν".

Το κράτος αποτελείται απο τους εξής μονιμους θεσμους: Τον στρατο (μονιμο τμημα), την αστυνομία, την Διοίκηση, τα υπουργεία, την δικαιοσύνη την παιδεία κλπ... όλα οσα είναι "ελευθερωμενα" απο την επιδραση της καθολικής ψηφοφορίας. "Μια συνεχής σειρά δικαιωμάτων φευγουν απο την δικαιοδοσία του κοινοβουλίου και αναλαμβάνονται απο τις μονιμες υ-

ιπποφάνειες του κράτους"

ΣΑ ΤΙΣ ΠΕΝΤΑΙΑ ΔΥΝΑΜΕΙΣ όλες οι λειτουργίες του κράτους μηχανισμών αναγορεύονται στην επιβλεψη, στον έλεγχο και κεντρικότητα όπως, προς το συμφέρον της κυριαρχίας τάξης.

Το κράτος παίζει το ρολό του διαιτητή που δεν ξύναται ανώτερος και η διαίτησια δεν γίνεται μέσα στο κενό.

Όσο καιρό θα υπάρχει το κράτος, αυτό θα αποτελεί την αποδειξη του γεγονότος ότι οι κοινωνικές συγκρούσεις (επίσης λοιπόν και η σχετική στενότητα αγαθών και υπηρεσιών) εξακολουθούν να υπάρχουν. Μαζί με την εξαφάνιση των κοινωνικών συγκρούσεων θα εξαφανιστούν επίσης και οι εποπτες πλ. θα έχουν γίνει περιττοι και παρσιτικοί, όχι όμως πριν απ' αυτό.

Στο τρίτο μέρος ο συγγραφέας ασχολείται με το εσχατικό κράτος. Οι θέσεις που βαλεί ο συγγραφέας σε συντομία είναι:

1. Δεν θα υπάρχει σαφής χωρισμός μεταξύ των εκτελεστικών και νομοθετικών εξουσιών.

ΟΙ ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΙΣ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ζάν Μπαμπύ

"Ο κάτοχος χρήματος, που θέλει να δώσει αξία σ' αυτό το χρήμα, πρέπει να βρει στην αγορά ένα εμπόρευμα.....

Αυτό το εμπόρευμα υπάρχει πράγματι, είναι η εργατική δύναμη"

Ζάν Μπαμπύ

Είναι γραμμένο τούτο το κομμάτι στο εξώφυλλο του βιβλίου, φανερό πως αποτελεί ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα του, και κατ' επέκταση της προσωπικότητας του Ζάν Μπαμπύ. Δεν θ' είχε νόημα να γράψω αυτό αν δεν ήθελα να το χρησιμοποιήσω σαν κίνητρο για να μεταβιβάσω το βιβλίο με τον ίδιο τρόπο που το χρησιμοποίησε ή έκδοτ. Έταιρεία "ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ" που φιλοτέχνησε τόσο πετυχημένα αυτήν την έκδοση.

Δίνει πράγματι αυτό το βιβλίο του Ζάν Μπαμπύ, πολύ άδρά πολύ γενικά, ένα αρκετά σαφές ανατομικό σχέδιο του "συστήματος του κέρδους". Ένας προχωρημένος μελετητής των οικονομικών, πιστεύω θά του έβρισκε (δηλ. την γενικότητά του), ένα σοβαρό μειονέκτημα, μιά και καμμιά προσπάθεια προέκτασης ή εφαρμογής στην πράξη, όρισμένων θέσεων, όσον αφορά την αξία, τον μισθό, την εργασία κ.λπ. ούτε καν που αναφέρονται. Για μένα είναι το πρώτο βιβλίο Πολιτικής Οικονομίας, και μέσα απ' αυτό κατάφερα τελικά να ξεκαθαρίσω μέσα μου, την έννοια της αξίας, του μισθού, άδρα να δω άδρα-άδρα τον ρόλο του χρήματος, και περίπου να καταλάβω τί σημαίνει υπεραξία και πώς δημιουργείται. Είναι άδρα αλήθεια πως εκφράζεται ωφέλιμα απλά ο συγγραφέας, με ειδικές υπογραμμίσεις και εύστοχα παραδείγματα προκειμένου να γίνει κατανοητός. Όλα αυτά, λαμβανόμενου υπ' όψιν και του όγκου του βιβλίου (περίπου 90 σελ.) κάνουν το βιβλίο εύκολοδιάβαστο και καθόλου κουραστικό.

2. Εκλογικότητα στον ανώτατο βαθμό για τις δημοσίες υπηρεσίες,

Στο προλεταριακό κράτος αυτή η γενική εκλογικότητα πρέπει να συνοδεύεται και από τη γενική δυνατότητα αναγκής.

3. Όχι υπερβολικές σπολαβές

Αυτοί οι τρεις κανόνες, παρμενοι μαζί καθορίζουν σαφώς τη σκέψη του Μαρξ και του Λενιν όσον αφορά το κράτος.

Κατά το συγγραφέα το κράτος στην Σοβιετική Έωση δεν έχει εξαφανιστεί γιατί δεν εξαφανίστηκαν και οι κοινωνικές συγκρούσεις.

Η μπροσουρα αυτή πουλιεται στο βιβλιοπωλειο Οκτωβριανα. Τιμη : 200 μιλς.

γ. μιλιαδου

Έντελώς κατατοπιστικά αναφέρω ότι τα βασικά θέματα που θίγονται και αναπτύσσονται μέσα στο βιβλίο είναι επιγραμματικά:

1. Το Εμπόρευμα και η Αξία
2. Το Χρήμα. 3. Υπεραξία 4. Μισθός.

θέματα που ούτε λίγο ούτε πολύ η γνώση τους μπορεί να θεωρηθώ λιγώτερο εγκυκλοπαιδική ή γνωσιολογική παρά θέση απέναντι στην Κοινωνία (από την άποψη του οικονομικού συστήματος που καθορίζει και την μορφή της) στην δουλειά, στο εργοστάσιο.

Θά μπορούσα να πω με σιγουριά αν πετυχαίνει το βιβλίο ή όχι, αν αφού ήξερα τί ήθελε να δώσει ο Ζάν Μπαμπύ, μεσ' από το βιβλίο του, το εύρημα μ' αυτό που έγω πήρα από την μελέτη μου. Δεν μπορώ να κάνω. Γι' αυτό όμως που είμαι απόλυτα σίγουρος είναι πως θα μούνα περίφανος αν ένα δικό μου βιβλίο καμιά φορά βοηθούσε έναν αναγνώστη του, στο ίδιο ζαθμό που το βιβλίο αυτό βοήθησεμένα.

Χρηστος τιμοθεου